SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 118, ЧИСЛО 27, П'ЯТНИЦЯ, 8 ЛИПНЯ 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 27, FRIDAY, JULY 8, 2011 | $1.00

В Україні відзначили 70-річчя Акта про відновлення державности

ЛЬВІВ

Маніфестація у Львові з нагоди 70-річчя проголошення Акта про відновлення української державности. Фото: Марта Осадца

Марта Осадца

30 червня у Львові урочисто відзначили 70-ту річницю проголошення Акта про відновлення української державности. Святкування відбувалося на історичному, автентичному місці – на площі Ринок.

(Закінчення на стор. 8)

КРИВИЙ РІГ

Урочиста хода в Кривому Розі на відзначення 70-річчя проголошення Акта про відновлення української державности. Фото: Володимир Гончар

Рінат Ковбасюк

30 червня міська організація Української народної партії за підтримки патріотичних сил Кривбасу відзначила 104-ту річницю від дня народження Героя України Романа Шухевича та 70-ту річницю проголошення

(Закінчення на стор. 8)

Урочисто відзначено 10-річчя візити Папи Івана Павла II в Україну

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 25 червня у Львові урочисто відзначено 10-ту річницю візити Папи Римського Івана Павла II в Україну. На те ж місце, на якому у 2001 році молодь зустрічала Папу – перед храмом Різдва Пресвятої Богородиці – духовний концерт та молитовні чування зосереджували увагу присутніх на внутрішньому житті особи, на важливості її духовного поступу.

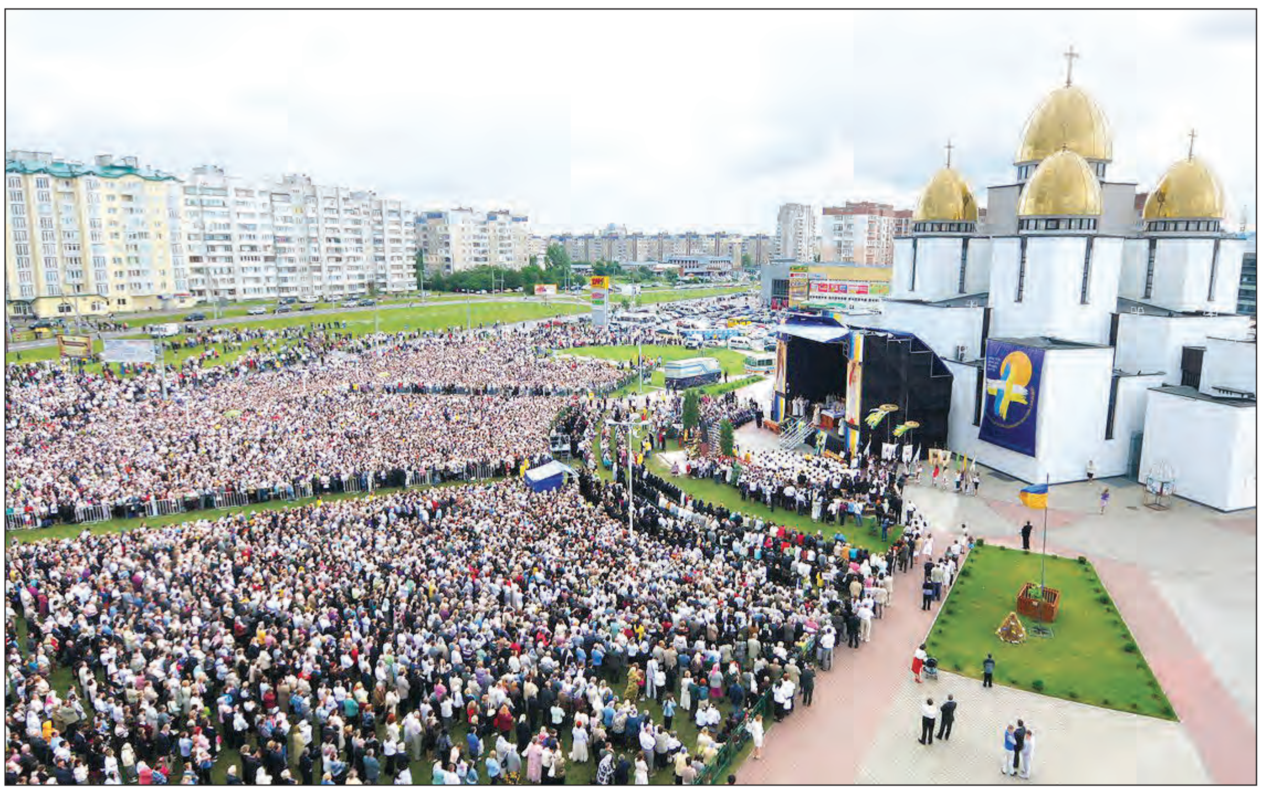
У концерті виступили Сестри Милосердя св. Вінкентія, Сестри та Брати Чину Найсвятішого Ізбавителя (редемптористи), октет „Теофорос" Львівської духовної семінарії св. Духа, квінтет священиків Львівської архиєпархії.

Чування проходили у формі вервиці з роздумами, які написав Іван Павло II. Промовляли ректор Львівської духовної семінарії о. Миколай Фредина, Єпископ-помічник Львівської архиєпархії Венедикт (Алексійчук).

26 червня у храмі Різдва Пресвятої Богородиці відбулася Архиєрейська Літургія, яку очолив Владика Святослав (Шевчук), глава Української Греко-Католицької Церкви.

З ним співслужили Владика Ігор (Возьняк) –Архиєпископ Львівський, Владика Петро (Стасюк) – Єпарх для українців-католиків в

(Закінчення на стор. 5)

Відзначення 10-річчя візити Папи Івана Павла II в Україну на Майдані Івана Павла II у Львові. Фото: Марта Осадца

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

У судах Києва розглядають „політичні“ справи

КИЇВ. — У Києві триває судовий розгляд резонансних кримінальних справ. У Печерському районному суді відбудеться засідання у справі, порушеній щодо колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка. Апеляційний суд розгляне скаргу прокуратури Києва на повернення судом до Генеральної прокуратури справи колишнього першого заступника голови Національної акціонерної компанії „Нафтогаз України“ Ігоря Діденка та колишнього голови Державної митної служби Анатолія Макаренка. Раніше суд ухвалив, що рішення у справі двох екс-чиновників можливе після завершення розслідування кримінальної справи щодо колишнього прем’єра Юлії Тимошенко у зв’язку з підписанням нею газових контрактів у 2009 році. *(Радіо „Свобода“)*

Дефіцит поточного рахунку України досяг 2.3 млрд. дол.

КИЇВ. — У січні-травні 2011 року дефіцит поточного рахунку платіжного балансу України досяг 2.3 млрд. дол. порівняно з профіцитом на суму 410 млн. дол. за аналогічний період минулого року, повідомив Національний банк країни (НБУ). За попередніми даними НБУ, дефіцит поточного рахунку за перші п’ять місяців цього року збільшився в основному через зростання неґативного сальдо торгового балансу до 2.7 млрд. дол. порівняно з позитивним сальдо на суму 49 млн. дол. у січні-травні 2010 року. Також реґулятор повідомив, що за рахунком фінансових акцій та акцій з капіталом навпаки, у січні-травні цього року профіцит збільшився до 4.4 млрд. дол. з 1.2 млрд. дол. за аналогічний період минулого року. Як повідомлялося, в січні-квітні 2011 року дефіцит поточного рахунку платіжного балансу України досяг 1.6 млрд. дол. порівняно з профіцитом на суму 172 млн. дол. за аналогічний період минулого року. *(„Кореспондент“)*

Україна на виконує 95 відс. рішень Європейського суду

КИЇВ. — Україна на виконує 95 відс. рішень Європейського суду. „Очевидно, що йдеться про систематичне невиконання Україною заходів загального характеру, які б унеможливили повторення ситуацій, що оскаржував заявник“, – прокоментував 4 липня статистику координатор Громадського об’єднання „Гармонія і порядок“ Дмитро Гудима. За його словами, виплату компенсації держава ще якось намагалася більш-менш виконувати. Проблема в тому, каже правозахисник, що Європейський суд не має важелів впливу, аби змусити Україну виконувати ці рішення. Суд лише вказує на недоліки української правової системи. Найбільше, що може загрожувати державі, – це призупинення членства у Раді Европи за системні порушення. Але таких прецедентів ще не було. Тим часом невиконання рішень Европейського суду з прав людини за нинішніх умов лише шкодить Україні як правововій державі, зауважив Д. Гудима. Занепокоєння викликає не лише невиконання рішень, але й чимала кількість звернень українців, повідомила уповноважена з прав людини Ніна Карпачова. Вона вважає, що звернень може поменшати, якщо українців забезпечити правом на конституційну скаргу задля захисту людини на національному рівні. З 100 відс. звернень українців до Европейського суду судді приймають до розгляду лише 15. Д. Гудима пояснює це тим, що українцям бракує правової обізнаности і вони не знають, як саме має виглядати порядок звернення. За його словами, громадяни мало поінформовані про юристів, які надають послуги з оформлення скарг до Европейського суду. А ще – є потреба у підвищенні рівня освіти правників у галузі европейської судової практики, зауважує правозахисник. *(„День“)*

Відкриють пам’ятник Українській Головній Визвольній Раді

ЛЬВІВ. — На Самбірщині вшановують події 11 липня 1944 року, коли поблизу села Недільна відбулися Установчі збори Української Головної Визвольної Ради (УГВР). 10 липня у селі Сприня Самбірського району на Львівщині відбудеться урочисте відкриття пам’ятного знака Великого збору УГВР – підпільного парламенту воюючої України в роки Другої світової війни. УГВР постала як орган політичного керівництва українським визвольним рухом. Серед її організаторів були Кирило Осьмак, Ростислав Волошин, Роман Шухевич, а також Василь Мудрий, о. Іван Гриньох та інші. Підпільний український парламент упродовж десяти років, аж до моменту, коли останній Генеральний секретар УГВР Василь Кук потрапив у полон, очолював визвольну боротьбу українців. „Українська Головна Визвольна Рада була понадпартійною структурою, покликаною координувати боротьбу проти німецького і радянського тоталітаризмів за створення Української самостійної соборної держави. На той час не було жодної політичної партії і організації, яка діяла б леґально. Тому парламент складався не з політичних партій, а з людей, які мали великий досвід політичної діяльности“ – розповідає про тодішні події директор Національного музею Меморіялу жертв окупаційних режимів Руслан Забілий. Історики стверджують, що для сьогодення важливо побачити реальну позицію Організації Українських Націоналістів, яка залучала до керівництва визвольним рухом і представників інших політичних сил. А в УПА були вірмени, грузини, росіяни, литовці, євреї, які також не належали до ОУН, але поділяли її мету і завдання під гаслом „Воля народам! Воля людині!“. „Саме впливи підпільників з Центру й Сходу України вилилися в те, що був створений ініціятивний комітет у грудні 1943 року, який працював над скликанням Великого збору УГВР“, — додає Р. Забілий. Відкриттю пам’ятного знака Великого збору УГВР посприяли львівські обласна рада і державна адміністрація, самбірські районна рада та державна адміністрація. *(„День“)*

Верховна Рада скасувала технічний огляд автомобілів

КИЇВ. — Верховна Рада України 5 липня ухвалила в цілому Закон „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо усунення надмірного державного реґулювання у сфері автомобільних перевезень“. За ухвалення відповідного рішення проголосували 262 народних депутата з 397 зареєстрованих у сесійній залі. Законом скасовується обов’язковий технічний огляд для легкових автомобілів, що не використовуються у комерційних цілях, та суттєво спрощується порядок проходження обов’язкової технічної контролі для інших транспортних засобів. Державну автоінспекцію Міністерства внутрішніх справ України усунено від проведення обов’язкової технічної контролі транспортних засобів та передано такі повноваження суб’єктам господарювання. Також скасовано вимоги щодо обов’язкової наявности у водія дорожнього (маршрутного) листа та нотаріяльно посвідченої довірености на керування транспортним засобом. Відповідні зміни внесено до ряду законів про дорожній рух, автомобільний транспорт, обов’язкове страхування наземних транспортних засобів, „Про страхування“, а також до Кодексу України про адміністративні правопорушення. *(УНІАН)*

В Україні побільшало жертв торгівлі людьми

ВАШИНҐТОН. — У щорічній доповіді Державного департаменту США про нелеґальну торгівлю людьми у світі за 2011 рік, яку представила 28 червня Гілярі Клінтон, найбільш вразливими державами названі Конґо, Північна Корея, Савдійська Арабія, Іран. Україна віднесена до держав, де для боротьби з цим явищем докладаються певні зусилля, але вони не є достатніми. „Україна залишається джерелом, транзитною країною та місцем призначення жертв примусової праці та сексуальної експлуатації“, – йдеться у документі. Американські дослідники проблеми вважають, що мешканці України стали жертвами експлуатації в 38 країнах світу, в тому числі у Росії, Туреччині, Німеччині, США, Канаді, Сирії, Польщі, Лівані. Жінок, як і раніше, змушують займатися проституцією, працювати хатніми прислугами, експлуатують у текстильній та інших галузях легкої промисловости, а дітей змушують жебракувати. Доповідь свідчить, що більшість українських чоловіків, які стали жертвами торгівлі, змушені працювати за невелику платню в Росії та інших країнах будівельниками, у сільському господарстві або моряками. У самій Україні занотовано випадки примусової праці і сексуальної експлуатації чоловіків, жінок і дітей з Молдови, Чехії, Пакистану, Конґо, Узбекистану. Водночас, на думку представників Державного департаменту, влада не вживає достатніх заходів для розслідування і засудження чиновників – співучасників таких злочинів. Щороку в Україні жертвами торгівлі стають понад 30 тис. громадян. *(Бі-Бі-Сі)*

Україна продовжує співпрацю з НАТО

КИЇВ. — Співробітництво України та НАТО залишається активним. На цьому наголосив 5 липня заступник голови Парляментської асамблеї НАТО Асен Агов на засіданні міжпарляментської ради Україна-НАТО у Києві. „Співпраця між НАТО та Україною залишається активною і відвертою, незважаючи на той факт, що потенційне членство України в НАТО зняте з порядку денного“, – сказав він. А. Агов відзначив значний внесок України в акціях НАТО в Косово й Лібії. „Ви допомагаєте евакуювати з Лібії не лише українців, а й громадян інших країн“, – наголосив він. А. Агов також зазначив, що прагнення України працювати з НАТО підтвердила її участь у навчаннях „Сі Бріз“ у рамках „Партнерства заради миру“. *(Радіо „Свобода“)*

Зліквідовано 12 тис. підприємств, які надавали соціяльні послуги

КИЇВ. — Президент України Віктор Янукович заявив, що в країні вже ліквідовано 12 тис. підприємств, які надавали адміністративні послуги і у багатьох випадках працювали за корупційними схемами, „які придумували чиновники різних рівнів. Той податок на корупцію, який платило українське підприємництво, поступово скорочується і він буде скорочуватися“, – наголосив глава держави на спільному українсько-монгольському підприємницькому форумі в Києві. Він зазначив, що мова йде про випадки, коли корупціонери, які звикли робити бізнес на державному бюджеті, прикриваються демократичними гаслами. Разом з тим глава держави знову наголосив, що процес реформування в Україні, боротьби з корупцією є незворотнім. *(„Кореспондент“)*

Офіційний Київ не коментує події у Білорусі

КИЇВ. — У той час, як США і країни Европи засуджують білоруську владу за тиск на опозицію і жорстоке придушення мирних демонстрацій у Мінську та інших містах, офіційний Київ не оприлюднює свого ставлення до останніх подій у Білорусі. Експерти звертають увагу на те, що від українських посадових осіб не чути заяв, які б свідчили про ставлення офіційного Києва до подій у Білорусі. Цього не сталося і після різких висловлювань керівника Білорусі на адресу Президента України кілька місяців тому. Чи не єдиним офіційним коментарем, що пролунав з Банкової, була заява радника Президента і керівника управління адміністрації Віктора Януковича з міжнародних відносин Андрія Гончарука, який запевнив, що „Україна зацікавлена в економічній стабільності в цій країні, оскільки Білорусь є її важливим торговельним партнером“. Цю заяву розцінили як позицію Президента В. Януковича. Однак, пресслужба Президента у День незалежности Білорусі 3 липня не розмістила на офіційному сайті привітання О. Лукашенкові з святом. *(Бі-Бі-Сі)*

У 1941 році ОУН намагалася використати німців в інтересах України

ЛЬВІВ. — 70 років тому у Львові було проголошено Акт про відновлення Української держави. 5 липня 1941 року Ярослав Стецько узгодив склад українського уряду. А через кілька днів після цієї події німецька влада почала арешти українських провідників.

Увечері 30 червня 1941 року на площі Ринок у Львові, в будинку „Просвіти", відбулися громадські збори. На них були присутні понад 100 відомих діячів з України. Українську Греко-Католицьку Церкву представляв Йосип Сліпий. Учасники зборів схвалили Акт про відновлення Української держави, створили західньоукраїнський уряд на чолі з Я. Стецьком.

„Подія у Львові 30 червня збентежила керівництво Третього Райху, – стверджує директор музею „Тюрма на Лонцького", історик Руслан Забілий. – Зрозуміло було, що у цю шахову гру, яку розігрували Радянський Союз і Німеччина, раптом втручається якась інша сила, яка до уваги не бралася. Тут була тонка політична гра. Бо визвольний рух, зокрема Степан Бандера, намагався використати німців у своїх інтересах. Але німцям не були потрібні союзники, тому ОУН не розглядали як союзницю. Проголошення Акта було несподіванкою для німецького керівництва".

Для українців рішення про відновлення Української держави було ризиком. Німці не знали про наміри оунівців. Спершу не змогли зорієнтуватись у цій політичній грі. Одначе, Адольф Гітлер наказав розпочати винищення новоствореного українського уряду та оунівців.

У повідомленні ч. 10 гітлерівської служби безпеки „Про діяльність ОУН в Україні" мовиться, що „бандерівський рух зайняв різку позицію проти Німеччини, прагнучи до того, щоб усіма засобами, навіть шляхом збройної боротьби, досягнути незалежности для України".

За словами Р. Забілого, донині чимало архівних матеріялів, які зберігаються у Західній Европі, в Україні не вивчені.

„Потрібно шукати документи і досліджувати цю тему глибше, щоб зняти питання спекуляцій навколо проголошення Акта про відновлення Української держави. Ця тема використовується політиками щоразу, коли потрібно впливати на електорат", – каже науковець.

З нагоди 70-річчя від дня проголошення Акта про відновлення Української держави 30 червня молодь провела акцію у семи містах України. У Києві синхронно читали Акт відновлення Української держави у п'яти визначних місцях столиці: біля Золотих воріт, на Софіївській площі, в парку ім. Тараса Шевченка, біля Меморіялу жертвам Голодомору та на Майдані Незалежности.

На площі Ринок у Львові представили театралізоване відтворення історичних подій 30 червня 1941 року.

Молоді люди тримали синьо-жовті та червоно-чорні прапори, роздавали перехожим листівки з текстом Акта відновлення Української держави та історичною довідкою про ці події.

Перед початком заходу організатори передали привітання від Євгена Стахова – 92- річного члена ОУН, учасника проголошення Акта у 1941 році.

„Передаю великий привіт українським патріотам. Дуже приємно, що через стільки років молодь пам'ятає про тогочасні події. Тоді, в 1941році, всі розуміли, що Україна опинилася між двох неймовірно сильних ворогів, і знали, чим може коштувати проголошення Акта. Проте, ми мусили це зробити, щоб показати усьому світові, що український народ – господар на цій землі і він буде боронити її від всіх існуючих загарбників", – писав Є. Стахів.

„Якщо в ті роки, а саме в 1941 році, коли наша земля цілком перебувала під владою окупантів, наші попередники не побоялися проголосити Акт відновлення Української держави, то ми – їх нащадки, просто зобов'язані сьогодні, коли Україна так само знаходиться в тяжкому політичному становищі, продовжити їх боротьбу", – заявив один з учасників акції, член Молодіжного Націоналістичного Конґресу Назар Матлак. (*Радіо „Свобода"*)

СКУ закликає будувати нову Україну

СКУ закликає Европу поглибити зв'язки з Україною

ТОРОНТО. – 24 червня Світовий Конґрес Українців (СКУ) надіслав листа до европейської спільноти, у якому заявив про свою підтримку подальшої інтеґрації України в Европейський союз та його керівні інституції.

СКУ постійно закликав европейських речників до зв'язків з широкими масами України, щоб европейські ідеали захопили серце і розум населення України.

Недавні публічні дискусії стосовно того, чи вступати Україні до Митного союзу з трьома пострадянськими державами на чолі з Росією, чи продовжувати рухатися в напрямку зони вільної торгівлі з Европейським союзом, підтвердили важливість і нагальність цього питання.

У своєму листі СКУ заявив, що поширення інформації в Україні про користь вступу до Европейського союзу повинно здійснюватись через більш ефективне використання інтернету, зустрічі і презентації европейських провідників в університетах та на громадських імпрезах, призначення більшої кількости ґрантів і стипендій для просування громадянського суспільства в Україні та тісніше співробітництво з неурядовими організаціями, такими як СКУ.

СКУ запропонував впровадити безвізовий режим для українських громадян, котрі подорожують до країн, які вимагають шенгенської візи, що допоможе поширенню европейських ідеалів про мир, демократію і людські права серед населення України.

СКУ закликав шанувати Конституцію України

23 червня до „Свободи" надійшла заява Світового Конґресу Українців з приводу 15-річчя Конституції України, текст якої вміщено нижче.

28 червня виповниться 15 років з того історичного дня, коли Верховна Рада, висловлюючи волю українського народу, прийняла Конституцію – Основний Закон України, що стало значною подією загальнонаціонального значення.

Як документ, який має найвищу юридичну силу, Конституція України є фундаментом правової системи Української незалежної держави і її законодавства та головним чинником забезпечення державного суверенітету, формування і розвитку інститутів державної влади та консолідації українського суспільства.

Спираючись на найкращі зразки світового та українського досвіду державотворення, серед яких є Українська Конституція Пилипа Орлика. Конституція України становить підґрунтя для розбудови і зміцнення України як демократичної, соціяльної і правової держави, в якій найвищою соціяльною цінністю визнається життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека людини.

Важливість Конституції України полягає також і в тому, що вона визначає орієнтацію України відносно входження в европейський і світовий правовий простір, а також закріплює основи її розвитку як повноправного члена міжнародного співтовариства.

СКУ висловлює свою глибоку стурбованість тим, що нинішні владні структури України не шанують положення Конституції, що зокрема стосується ст. 10 (про українську мову як державну), ст. 17 (про заборону розташування на території України чужоземних військових баз) та ст. 20 (про державний прапор України).

СКУ закликає всіх представників влади в Україні неухильно дотримуватись конституційних норм, забезпечувати захист прав і свобод людини та всіляко сприяти розвитку України як демократичної правової держави.

Новини з Українського Конґресового Комітету Америки

„Нову українську хвилю" прийнято до УККА

НЮ-ЙОРК. – Крайова рада (УККА) прийняла організацію „Нова українська хвиля" до УККА як повноправного члена.

„Нова українська хвиля" є неприбутковою освітньо-культурною організацією, діяльність якої спрямована насамперед на потреби останніх українських імігрантів з України та інших частин світу.

На засіданні Крайової ради УККА, що відбулося 11 червня, Комісія членства УККА повідомила, що після зустрічі з проводом „Нової української хвилі" і докладного розгляду всіх юридичних та інших документів, комісія офіційно рекомендувала прийняти „Нову українськoї хвилю" до УККА, як повноправну членську організацію. Цю пропозицію було прийнято одноголосно.

Після голосування, президент УККА Тамара Олексій тепло привітала рішення Крайової ради і заявила:

„Ми дуже раді, що „Нова українська хвиля" приєднується до УККА – родини українських американських крайових організацій. УККА визнає нагальну необхідність для нашої української громади бути сильними та єдиними, бо тільки з позиції взаємного співробітництва та сили українсько-американська громада може стати потужним, єдиним голосом на публічній арені. Заради того, щоб така єдність процвітала, ми повинні включати нових іміґрантів в ряди наших організацій у США".

Оновлено Крайову канцелярію

НЮ-ЙОРК. – Після тривалого ремонту будинку, який є співвласністю Українського Конґресового Комітету (УККА) і Союзу Українок Америки, необхідність якого постала після нищівної пожежі, 11 червня УККА офіційно освятив оновлене приміщення Крайової канцелярії.

Президент УККА Тамара Олексій тепло привітала присутніх і висловила подяку членам УККА, відділам та кредитівкам, які склали свої пожертви до пожежного фонду УККА, що дуже допомогло відремонтувати приміщення канцелярії.

Особлива подяка була висловлена Федеральній кредитовій кооперативі „Самопоміч" в Ню-Йорку, Федеральній кредитовій кооперативі Спілки Української Молоді Америки (Йонкерс, Ню-Йорк), Українській Національній Федеральній кредитовій кооперативі, Федеральній кредитовій кооперативі „Самопоміч" (Кліфтон, Ню-Джерзі) та Централі Українських Кооператив Америки, відділам УККА в Ню-Йорку, Лонґ Айленді, Рівергеді (Ню-Йорк) та у Бриджпорті (Конектикат).

Надіслали пожертви Марія Лозинська, Анна Зінич, Ярослав Оберишин, Олександер Блашків, Лариса Кий, Марта Кокольська, Богдан Галаган, Аркадій Муляк, Галина Чарук, Марія Василик, поружжя Пілів і Бродинів, Наталія Дума, Ірина Куровицька і Євгенія Івашків.

Виступили Володимир Печарчук – співробітник Служби розвитку підприємництва і маркетинґу, Крістофер Торган – член Ради директорів і голова Контрольної комісії Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи, який опісля склав щедру пожертву цієї установи до Пожежного фонду УККА, Костянтин Ворона – віце-консул Генерального консульства України в Ню-Йорку.

Після освячення, яке провів о. Кирило з Української католицької церкви св. Юрія в Ню-Йорку, гості заспівали „Многая літа" і оглянули оновлене приміщення Крайової канцелярії УККА.

УККА

АМЕРИКА І СВІТ

У США святкували День Незалежности

ВАШІНҐТОН. — Американці відзначили 4 липня 235-ті роковини від дня проголошення незалежности перших 13 американських колоній від Англії у 1776 році. За традицією, в цей день, відбувалися паради, родинні пікніки, змагання з бейсболу і софтболу, концерти. Вся країна оздоблена кольорами державного прапора – червоним, білим і синім. Увечорі прекрасні різнобарвні фаєрверки освітлювали небо над маленькими містечками і великими містами країни, включно з Вашінґтоном, Ню-Йорком та Філядельфією, де була підписана Декларація незалежности. На території маєтку першого Президента США Джорджа Вашінґтона „Мавнт-Вернон" було приведено до присяги 100 нових громадян США. В Білому Домі Президент Барак Обама зустрівся з представниками збройних сил країни та їх родинами. *(„Голос Америки")*

ОБСЕ вибрала нового Генерального секретаря

ПАРИЖ. — Новим Генеральним секретарем Організації з безпеки і співробітництва в Европі (ОБСЕ) обрали італійського дипломата Ламберто Заньєра. За його кандидатуру одностайно проголосували міністри закордонних справ з 56 країн-членів ОБСЕ. Дипломат очолював Центр ОБСЕ з запобігання конфліктам з 2002 по 2006 рік. З червня 2008 року Л. Заньєр займав пост спеціяльного представника ООН стосовно Косова і очолював місію ООН у справах тимчасової адміністрації в Косові. Нагадаємо, 22 червня Генеральна асамблея ООН затвердила кандидатуру нинішнього Генерального секретаря всесвітньої організації Бан Кі-Муна на другий п'ятирічний термін – до 31 грудня 2016 року. *(„Кореспондент")*

Крістін Лаґард вступила на посаду глави МВФ

ВАШІНҐТОН. — Міністер економіки і фінансів Франції 55-річна Крістін Лаґард 5 липня почала працювати на посаді глави Міжнародного валютного фонду (МВФ). Керівником цієї Міжнародної фінансової організації її обрала рада директорів фонду 28 червня. К. Лаґард стала першою жінкою, яка очолила МВФ. Вона зайняла місце, яке залишилось вільним після відставки Домініка Стравса-Кана в зв'язку з запровадженням стосовно нього кримінальної справи про сексуальні домагання. На посаду голови фонду розглядалися дві кандидатури – К. Лаґард і глава Центробанку Мехіко Авґустин Карстенс. Рада директорів МВФ віддала переваґу француженці. Згідно з правилами організації, К. Лаґард очолюватиме заснований у 1944 році фонд протягом наступних п'яти років. Перше і головне завдання, яке доведеться вирішити новому директорові – пошук способів розв'язання економічних проблем в Европі, країнах Близького Сходу та Північної Африки. „Світова економіка зазнає ударів через нестабільність в Европі і заворушення в країнах Близького Сходу... Країни з динамічною економікою демонструють ознаки перегрівання", – зазначають експерти МВФ. На їхню думку, боргова криза в Европі та проблеми в Греції є основними пунктами на порядку денному в нового голови фонду. На думку фахівців, в період правління К. Лаґард, голосніше звучати тема розширення представництва в управлінні фондом країн з економікою, що розвивається, у тому числі Китаю, Індії, Росії і Бразилії. Сама К. Лаґард вже заявила про намір продовжувати формування МВФ і намагатися зміцнити здатність фонду реаґувати на сучасні виклики. *(„Кореспондент")*

Ратка Младіча видалили з суду

ҐАҐА, Голяндія. — Колишнього головнокомандувача армії боснійських сербів Ратка Младіча 4 липня видалили з залі засідань Гаазького військового трибуналу через суперечки з суддею. Р. Младіч відмовився відповідати на звинувачення після того, як суд не задовольнив його прохання змінити адвоката. На початку слухань генерал кілька разів намагався заговорити, однак, суддя Альфонс Орі попросив Р. Младіча мовчати, доки йому не дозволять говорити. Перед тим, як охоронці вивели Р. Младіча з суду, він вигукнув на адресу судді: „Ви хочете нав'язати мені свій захист. Що ви за суд?". Раніше Р. Младіч заявляв, що бойкотуватиме судові слухання. Генерала звинувачують в геноциді під час боснійської війни 1992-1995 років. Це друга його поява у суді. Востаннє Р. Младіч з'являвся в суді 3 червня і мав намір відповісти на 11, як він висловився, „образливих" пунктів звинувачень. Тоді він заявив, що „захищав свій народ і свою країну", а також сказав, що він „серйозно хворий". Генерала Р. Младіча екстрадували до Голяндії з Сербії 31 травня. Перед тим, як його схопили, він переховувався 15 років. *(Бі-Бі-Сі)*

У. Чавес повернувся до Венесуели після лікування на Кубі

КАРАКАС, Венесуеля. — Президент Венесуелі 56-річний Уґо Чавес, що протягом трьох тижнів проходив курс лікування на Кубі, 4 липня повернувся на батьківщину. Г. Чавес 1 липня визнав, що переніс дві операції. Лікування провідника Венесуелі на Кубі викликало масу чуток і домислів як у національних, так і в закордонних засобах масової інформації. Зокрема еспаномовна газета „El Nuevo Herald", що видається в Маямі, з посиланням на джерело в розвідці США повідомила, що У. Чавес, можливо, знаходиться в критичному стані. 4 липня провідник кубинської революції Фідель Кастро заявив, що У. Чавес „успішно видужує". Він зазначив, що „пацієнт провів вирішальний бій, який приведе його, та разом з ним і Венесуелю, до великої перемоги". У найближчі три місяці У. Чавес не зможе повноцінно працювати. *(„Кореспондент")*

США зосереджуються на „доморощеному" тероризмі

ВАШІНҐТОН. — США змінюють напрям боротьби з тероризмом. Відтепер американські спецслужби приділятимуть більше уваги внутрішнім загрозам, хоча США пообіцяли продовжити боротьбу з „Аль-Кайдою". Нова стратегія змінює концепцію „війни з терором", запропоновану колишнім Президентом Джорджем Бушем після нападів 11 вересня 2001 року. Радник Барака Обами в боротьбі з тероризмом Джон Бренан сказав, що зміни „офіційно закріплюють" напрям дій американського уряду, здійснюваний з січня 2009 року. За словами Дж. Бренана, це „праґматичний, а не ідеологічний" підхід до боротьби з тероризмом. Він також сказав, що нова стратеґія, розроблена після знищення Осами бен Ладена, також відображає „надзвичайні політичні зміни" на Близькому Сході та в Північній Африці. *(Радіо „Свобода")*

Помер Отто фон Габсбурґ

ПОКІНҐ, Баварія, Німеччина. — 4 липня у віці 98 років помер найстарший син останнього імператора Австро-Угорщинини Карла фон Габсбурґа – Отто фон Габсбурґ. О. фон Габсбурґ помер у себе вдома на Штарнберзькому озері. Він був безтерміновим депутатом Европарляменту та почесним президентом Міжнародної паневропейської унії. З 1979 до 1999 рік представляв у Европарляменті Християнсько-соціялістичний союз. О. фон Габсбурґ народився 20 листопада 1912 року у Райхенаві (Нижня Австрія) у сім'ї герцоґа Карла та герцеґовині Ціти. Після падіння монархії Габсбурґів сім'я потрапила у вигнання в Швайцарію, пізніше на острів Мадейра, де імператор Карл помер 1 квітня 1922 року. О. фон Габсбурґ вважався запеклим ворогом націоналсоціялістів та намагався зашкодити приєднанню Австрії до німецького Райху. Перед тим, як німецькі війська окупували Австрію, він виїхав до США. Після Другої світової війни О. фон Габсбурґ повернувся до Европи, брав активну участь в европейській політиці та намагався прискорити поширення Евросоюзу на Схід. У 2006 році О. фон Габсбурґ відвідав Україну, побував у Чернівцях, Коломиї, Івано-Франківську та Києві. За поданням Міністерства закордонних справ України нагороджений орденом Ярослава Мудрого. Він тоді наголошував: „Европа не буде до кінця Европою, поки в спільних процесах не почне брати участь Україна". О. фон Габсбурґ був одружений з принцесою Реґіною фон Саксен-Майнінґен, яка померла в лютому 2010 року. Пара з 1954 року проживала в Покінґу, у них було семеро дітей, 22 онуків і двоє правнуків. О. фон Габсбурґ буде похований у Відні, в імператорському склепі династії Габсбурґів. *(УНІАН)*

Міністер відновлення Японії зрезиґнував

ТОКІО. — Міністер з відновлення країни після землетрусу і цунамі 11 березня 60-річний Рю Мацумото, провівши трохи більше тижня на спеціяльно створеній для нього посаді, 5 липня заявив про свою відставку. Він отримав новий міністерський портфель після прийняття закону про відновлення країни після стихійного лиха, що набув чинности 24 червня. Цей документ передбачає створення профільного міністерства для відновлення країни, головою якого і став Р. Мацумото. До цього часу він поєднував посади міністра навколишнього середовища та протипожежної безпеки. Р. Мацумото, ветеран японської політики, потрапив під вогонь жорсткої критики після зустрічі з главами префектур Міяґі і Івате, постраждалих від руйнівного землетрусу і цунамі. Під час зустрічі Р. Мацумото заявив губернаторові префектури Івате Такуя Тасо, що „уряд не допомагає реґіонам, у яких немає власних ідей". Коли через декілька хвилин на зустрічі з'явився губернатор Міяґи Есіхіро Мураї, міністер відмовився потиснути йому руку, насваривши за запізнення. Такий зарозумілий стиль спілкування викликав численні закиди на адресу міністра, покликаного надавати допомогу постраждалим префектурам. Того ж дня, виходячи з резиденції японського прем'єр-міністра Наото Кана, Р. Мацумото у відповідь на питання журналістів, чи готовий він піти у відставку, відповів: „Так". Розчищення завалів після землетрусу і цунамі може обійтися Японії в 8.4 млрд. дол. і зайняти близько чотирьох років. За оцінками уряду країни, відновлення трьох префектур – Фукушіми, Міяґі і Івате, найбільш постраждалих – зажадає утилізації близько 25 млн. тонн сміття, що приблизно дорівнює обсяґу твердих побутових відходів, які три префектури виробляють за 10 років. *(„Радіо „Свобода")*

„Forbes" включив Україну в список найгірших економік світу

НЮ-ЙОРК. — Україна посіла четверте місце в оцінюванні журналу „Forbes" серед 10 найгірших економік світу, пропустивши вперед Мадаґаскар, Вірменію та Ґвінею, – повідомили засоби масової нформації 6 липня. Щоб скласти оцінювання, його автори проаналізували статистичні дані за три роки з 177 країн. Зокрема враховували зростання валового внутрішнього продукту (ВВП), рівень інфляції (беручи до уваги проґнози Міжнародного валютного фонду на 2012 рік), ВВП на душу населення, а також співвідношення експорту та імпорту. Україну „Forbes" називає країною з „перспективним фармерством та значними запасами мінеральних ресурсів" і зазначає, що вона здатна стати провідною европейською економікою. Натомість, пише видання, за показниками ВВП на душу населення Україна поступається „навіть таким країнам, як Сербія та Болгарія". Державний департамент США пояснює це складною системою реґулювання, слабким врядуванням, невиконанням рішень суду і корупцією. Про незадовільну економічну ситуацію в Україні кажуть й інші міжнародні організації. За підрахунками ООН, за межею бідности нині живуть кожні четверо з п'яти українців. Україна посідає 83 місце в оцінюванні розвитку суспільства ООН, втративши сім позицій лише за рік. Розшарування населення може призвести до зростання протестів в Україні. *(„Українська правда")*

Урочисто відзначено 10-річчя візити Папи Івана Павла II в Україну

(Закінчення зі стор. 1)

Австралії, Новій Зеляндії та Океанії, Архиєпископ Микола (Етерович) – Генеральний секретар Синоду Єпископів Католицької Церкви, Владика Василь (Івасюк) – Екзарх Одесько-Кримський. Були також семінаристи, монахи і монахині, понад 50 священиків.

Рівно 10 років тому біля церкви Різдва Пресвятої Богородиці (тепер це майдан Івана Павла II) відбулася зустріч Папи з молоддю. Тоді зійшлося понад 500 тис. осіб. З нагоди 10-річчя візити у Літургії взяли участь близько 100 тис. вірних. Минає також 10 років відтоді, як Іван Павло II беатифікував 28 мучеників УГКЦ.

У проповіді Верховний Архиєпископ Святослав згадав про зустріч Папи Івана Павла II з молоддю, коли під час холодного, але літнього дощу Святіший Отець заспівав пісню „Дощ падає, діти ростуть".

Предстоятель УГКЦ підкреслив, що під час візити Іван Павло II говорив про свободу: „Справжня свобода настає тоді, коли ми наближаємося до Бога, коли ми обираємо його, коли ми прямуємо дорогою десяти Божих заповідей".

Молебень біля церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Фото: Марта Осадца

Пам'ятник Папі Іванові Павлові II у Львові. Фото: Марта Осадца

Емблема святкування біля церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Фото: Марта Осадца

Провідник Української Греко-Католицької Церкви Владика Святослав на святі. Фото: УГКЦ

На майдані Івана Павла II у Львові. Фото: УГКЦ

В Черкасах відкрито барельєф „батька Конституції"

ЧЕРКАСИ. – З нагоди святкування в Україні 15-ої річниці прийняття Конституції 29 червня в приміщенні будівельного факультету Черкаського державного технологічного університету, де свого часу трудився видатний громадський і політичний діяч, співавтор Конституції України Михайло Сирота, встановили його барельєф.

Крім барельєфу, облаштовано стенд з виставкою книг і журналів, присвячених історії написання Конституції України.

Звертаючись до присутніх, ректор університету Юрій Лега зауважив, що світла пам'ять про М. Сироту назавжди збережеться на сторінках новітньої історії держави, серед прийдешніх поколінь.

17 липня М. Сироті виповнилося б 55 років, але майже три роки тому він загинув в автомобільній катастрофі. Це була втрата для всієї держави, адже він на той час був одним з провідних будівничих незалежної України.

Мати Михайла Сироти – Марія (з квітами), зліва від неї – його сестра Людмила Мисник серед учасників церемонії.

Фото: Олександер Костирко

Сестра М. Сироти Людмила Мисник сказала: „Мій брат був потужним політиком, мудрою людиною, сильним, чесним, відданим сином України. Я вдячна ініціяторам встановлення барельєфа".

Коли знімали з новоствореного споминка полотно, матір народного депутата Марія Сирота заголосила.

М. Сирота закінчив Черкаську філію Київського політехнічного інституту, отримавши спеціяльність інженера-будівельника. Останнім місцем праці М. Сироти до того часу, як його обрали депутатом Верховної Ради України, був саме цей інститут. Він був кандидатом технічних наук, доцентом, проректором з навчальної роботи Черкаського інженерно-технологічного інституту, членом-кореспондентом Української академії наук національного проґресу.

М. Сирота в 1998 році став народним депутатом, очолив Трудову партію України, отримав посаду першого заступника Комітету Верховної Ради з питань правової політики.

На всіх посадах М: Сирота був взірцем чесности, справедливости та відповідальности. І коли в Україні постало питання створення Основного державного закону, він одним з перших взявся за його написання, а пізніше – у ніч прийняття Конституції з 27 на 28 червня 1996 року – став і на її захист. Відтоді М. Сироту знають як батька української Конституції.

Барельєф Михайла Сироти.

За участь у цьому процесі та активну державницьку позицію М. Сироту було нагороджено орденом „За заслуги" першого, другого та третього ступенів. Про ці досягнення земляка черкащанам нагадуватиме барельєф, який створив черкаський скульптор Владислав Демйон.

Олександер Костирко

Потужна сила кооперування

Більшість читачів „Свободи“ належать до українських фінансових установ, які ми звикли називати „кредитівками“ або „самопоміччю“. Історія „Самопомочі“ – своєрідної суспільної організації, яка згуртовує людей і допомагає їм розв'язувати наболілі проблеми, почалася понад 100 років тому в Галичині, коли люди почали об'єднуватися у спілки, щоб разом вести господарство, боротися з владними заборонами. Одним з таких об'єднань було товариство „Крайовий союз ревізійний“, який у 1909-1914 роках видавав газету „Самопоміч“, як додаток до журналу „Економіст“. Від назви газети і її гасла „В єдності – сила!“ походять назва та ідея кредитових кооперативів, які заснували у США українські еміґранти.

У Ню-Йорку вони створили таку організацію у 1947 році. 31 березня 1957 року кредитівки у США заснували централю для координації їхньої праці та допомоги у створенні нових українських кредитівок. Централя новоствореного Товариства Українських Кооператив (ТУК) спершу була в Ню-Йорку, у 1966 році її осідок перенесено в Чикаґо, а у 1974 році товариство переіменовано на Централю Українських Кооператив Америки (ЦУКА). В США діє 16 українських кредитових спілок, які мають понад 2,5 млрд. дол. активів. Членство українських кредитових спілок у США становить понад 105 тис. осіб.

Усі кредитівки через громадські організації активно допомагають Україні, зокрема вищим школам, закладам охорони здоров'я, соціяльної опіки, беруть участь в оздоровленні людей, які потерпіли від Чорнобильської катастрофи. Тільки у 2010 році українські кредитівки пожертвували майже 4.4 млн. дол. на громадські цілі, надали позичок на 1.4 млрд. дол.

В Канаді справжнім батьком української кооперації став Василь Топольницький, який прибув до Канади в 1927 році і за прикладом українського руху в Галичині повів успішну організаційну кооперативну працю. У 1971 році було створено Українську Кооперативну Раду Канади, до складу якої тепер входять вісім українських кредитних спілок з 24 філіями.

Зародження українського кооперативного руху в Австралії почалося в 1951 році, а в січні 1975 року було створено Раду Українських Кооператив Австралії. З плином часу менші кооперативи об'єдналися з більшими, і тепер залишилась єдина українська кооператива в Австралії – „Дністер“, яка має 7,120 членів.

З 1973 року українські кредитові спілки світу мають свою надбудову – Українську Світову Кооперативну Раду, яка є членом Всесвітньої Ради Кредитних Спілок – міжнародної організації, яка об'єднує кредитні спілки всього світу.

В Україні після надбання незалежности теж почалося відродження кооперативного руху. 9 червня 1994 року перші 20 кредитних спілок об'єдналися в Національну асоціяцію кредитних спілок України, яка тепер об'єднує 150 кредитних спілок (понад 20 відс. спілок всього ринку). Частка спілок – членів цієї асоціяції – серед всіх кредитних спілок, що мають ліцензії на залучення депозитних вкладів, складає більше третини. Кредитні спілки асоціяції об'єднують майже 500 тис. громадян і мають в своїх активах близько 700 млн. грн. 7 листопада 2003 року було утворено Всеукраїнську асоціяцію кредитних спілок через поєднання потенціялу місцевих асоціяцій.

В ухваленій урядом України у червні 2006 року „Концепції розвитку кредитної кооперації в Україні“ передбачено, що система кредитної кооперації України складатиметься з трьох рівнів: кредитні спілки об'єднуються у місцеві асоціяції, які можуть створити асоціяцію третього, всеукраїнського, рівня, яка представлятиме кооператорів на національному рівні.

У травні і червні кожного року відбуваються загальні збори кредитних спілок США, на яких членство отримує докладні звіти про стан справ, досягнення і проблеми кооперативного руху. Варто, як кажуть, з олівцем в руці, прочитати звіти з цих зборів, вміщувані у „Свободі“, щоб ще раз переконатися у величезному значенні кредитних спілок для забезпечення добробуту кожної української родини й закордонного українства в цілому.

ЛИПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Україна і Люблінська унія 1569 року

1 липня 1569 року була підписана Люблінська унія — угода про об'єднання Королівства Польського і Великого князівства Литовського в єдину федеративну державу – Річ Посполиту.

Такого об'єднання вимагала поява нового суперника Литви – Московського князівства, яке почало претендувати на українські та білоруські землі. Вже на початку XVI ст. Литва у війнах з Московією втратила майже третину своєї території, зокрема Чернігівсько-Сіверські землі. Литва шукала надійного союзника. З Польським королівством вісім разів обговорювались й укладались різні угоди. Щоразу поставало і українське питання.

В Україні на той час було 20 князівських родів, яким належали переважно землі Волині. Ними володіли Острозькі, Вишневецькі, Чарторийські, Сангушки. Вони були непідсудні провінційній адміністрації, могли виступати на війну на чолі власних озброєних підрозділів.

На службі у князів була дрібна та середня шляхта. Спершу це були військові, яким було надано значні політичні права, особисті свободи та майнові ґарантії, що визначили становище шляхти як привілейованої верстви. Шляхта дістала право вільно розпоряджатися своїми землями, мала великі привілеї в торгівлі і промислах.

Українська шляхта підтримувала об'єднання Литви й Польщі, сподіваючись у такий спосіб здобути для себе більше привілеїв. Соціяльно-економічний розвиток України перетворив її на годувальницю Европи, але одержувані прибутки вкладалися в економіку Литви й Польщі, а Україна усе більше перетворювалася на сировинний додаток.

У січні 1659 року в Любліні розпочався польсько-литовський сейм, який мав вирішити питання про союз двох держав. Литовська депутація після місячних переговорів з поляками в ніч на 1 березня покинула Люблін.

Польський сейм, використовуючи підтримку української шляхти, що намагалась одержати такі ж права, як і польська шляхта, санкціонував акти короля. Король видав універсал про приєднання Підляшшя і Волині до Польського королівства. Місцева шляхта за цим універсалом зрівнювалася у правах з польською. Король оголосив посполите рушення і остеріг, що відбере маєтки й посади у тих панів, які не присягнуть на вірність королеві.

Загроза Москви примусила литовських маґнатів піти на відновлення переговорів. Було оголошено про приєднання Київщини до Польського королівства. Посли Великого князівства Литовського підписали акт про об'єднання двох держав.

Українські землі, що увійшли до складу Польщі, були поділені на Подільське, Брацлавське, Белзське, Руське (з центром у Львові), Волинське (з центром в Луцьку) та Київське воєводства. Об'єднання в одній державі Польщі, України та Литви поставило Річ Посполиту в один ряд з наймогутнішими країнами Европи, дало змогу одержати перемогу у війні з Московією.

Прийняті пізніше закони перетворили селян на кріпаків, загострили проблеми Церкви та мови. В Україні засновувалися єзуїтські школи й колеґіюми, які сприяли поширенню освіти (багато українців отримали змогу, закінчивши їх, навчатися в західньоевропейських університетах), проте призводили до занепаду рідної мови і православної віри. Ополячення шляхти означало для України втрату перспективи вести боротьбу за відновлення державности. До Переяславської ради залишалося понад 50 років.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році **Видає Український Народний Союз**

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net

Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

НАШ АРХІВ: www.svoboda-news.com

ДОВІДКОВЕ БЮРО

Як приїхати в гості до Канади

Андрій Семотюк

Візовий режим

Канада, як і більшість інших країн світу, дозволяє чужоземним громадянам тимчасово перебувати на її території виключно при наявності візи на тимчасове перебування. Канадський уряд визначає перелік країн, громадянам яких потрібно отримувати візи на тимчасове перебування у цій країні. До цього переліку включені Україна, Росія, Білорусь, Узбекистан, Вірменія та інші держави.

Гостьові візи бувають одноразовими та багаторазовими. Одноразова віза дозволяє в'їхати до Канади один раз для перебування, що не перевищує шість місяців. Виключенням з правила „одного в'їзду" є повторні в'їзди до Канади з Сполучених Штатів Америки та французької території Сен-П'єр і Мікелон (за наявністю, відповідно, віз США чи Франції).

Якщо чужинець, що має американську візу, їде з Канади до США, то не вважається, що він їде до іншої держави. Таким чином, гість, що має візу США, може користуватися канадською одноразовою візою, щоб повернутися з США до Канади.

Проте, якщо чужинець, що має одноразову візу, в'їхав до Канади, потім виїхав до Мехіко, а тепер має намір знов повернутися до Канади – зробити це він не зможе, оскільки він виїхав до іншої держави і вже використав свою одноразову візу.

Щодо багаторазових віз, то вони видаються на термін, що не перевищує п'ять років та дозволяють багаторазовий в'їзд.

Хто приймає рішення про видання гостьової візи?

Чинне законодавство Канади визначає право на тимчасове перебування у своїй державі як привілей, що може надаватися Канадою одній особі на відміну від іншої. Цей принцип втілюється шляхом видання або відмови у виданні візи на тимчасове перебування в Канаді. Рішення про це приймає уповноважена особа іміґраційної служби. Ця посадова особа керується чинним законодавством Канади. Вона незалежна у прийнятті рішень.

Позитивне рішення про видання візи на тимчасове перебування у Канаді не є ґарантованим, оскільки кожне клопотання має свої особливості.

Під час розгляду клопотання (заяви) службовець повинен переконатися, що заявник має намір перебувати у Канаді лише тимчасово та виїхати з країни відповідно до канадського закону про іміґрацію та захист біженців. З цією метою він повинен з'ясувати, чи має заявник тісні сімейні або економічні зв'язки з країною, де проживає постійно;

чи є заявник фінансово незалежною особою і які фінансові засоби він має для оплати за своє перебування у Канаді; які зобов'язання має заявник у країні свого постійного проживання.

Службовець повинен знати економічну та політичну ситуацію у країні постійного проживання заявника.

Заявник повинен бути законослухняною особою та не мати кримінальних судимостей. Якщо необхідно, заявник має буде готовим надати відповідну довідку від компетентних правоохоронних органів своєї країни.

Заявник не повинен спричиняти ризик для безпеки Канади.

Стан здоров'я заявника повинен бути відповідним для подорожі; якщо необхідно, заявник має бути готовим пройти медичне обстеження.

Щодо сучасної практики, у заявників виникає багато питань відносно першого та другого пунктів, тобто чи має заявник тісні сімейні або економічні зв'язки з країною, де він чи вона проживає постійно, та чи є заявник фінансово незалежною особою; які фінансові засоби він має для оплати за своє перебування у Канаді.

Зупинимося докладніше на цих питаннях.

Якщо заявник не має сімейних зв'язків з країною свого постійного проживання, або родина мешкає поза межами країни постійного проживання заявника, то буде вважатися, що заявник не має сімейних зв'язків з країною свого постійного проживання. У цьому разі офіцер може прийти до висновку, що заявник не досить спонукуваний до повернення до своєї країни.

Для встановлення наявності економічних зв'язків офіцер також аналізує інформацію про працевлаштування та фінансову стабільність заявника у країні його постійного проживання, рівень його платні, визначає, чи має заявник дозвіл від працедавця на відпустку, яка потрібна для подорожі до Канади, та чи очікує працедавець, що працівник повернеться до роботи.

Позитивні відповіді на ці питання можуть бути свідченням того, що заявник має намір повернутися до рідної країни. Крім того, офіцер визначає, чи є заявник власником нерухомого майна у країні свого постійного проживання.

Наявність власної приватної квартири, будинку, або приватного господарства можуть бути вагомими доказами того факту, що заявник має намір повернутися до рідної країни.

Далі іміґраційний офіцер повинен визначити, чи досить у заявника грошей для оплати за квитки для подорожі, проживання та харчування як для себе, так і для членів своєї родини на час їхньої подорожі до Канади.

Якщо тих грошей, що є у заявника, недостатньо, то особа, яка запрошує гостя до Канади, може надати гостеві фінансову підтримку. Така фінансова підтримка може бути визнана офіцером позитивним фактором.

Важливе значення будуть мати наявність запрошення з Канади, податкова звітність та довідка про платню від працедавця тієї особи, що запрошує на візиту.

Бажання заявника отримати статус постійного мешканця Канади не є перешкодою для отримання гостьової візи. Водночас іміґраційний офіцер повинен переконатися, що заявник має намір перебувати в Канаді лише тимчасово і залишить країну до закінчення встановленого терміну.

Законодавство Канади містить положення, що іміґраційні офіцери повинні бути гнучкими та толерантними при прийнятті рішень щодо видання гостьових віз батькам, дідусям та бабусям запрошувача.

Це правило не завжди втілюється на практиці, оскільки кожне клопотання має свої особливості, а позитивне рішення щодо видання візи на тимчасове перебування у Канаді не є ґарантованим.

Для подання заяви для отримання візи на тимчасове перебування у Канаді необхідно звернутися до візового відділу посольства Канади, що знаходиться у країні гостя, наприклад, до Консульського відділу Посольства Канади у Києві.

Для отримання гостьової візи запрошеній особі потрібно виповнити заяву по візу на тимчасове перебування у Канаді (англійською або французькою мовою) зта подати її в посольство. Крім того, потрібно виповнити додатки, які є на офіційному сайті Міністерства громадянства та іміґрації Канади: www.cic.gc.ca

Необхідно також надати дві (у деяких випадках три) фотокартки пашпортного розміру, що зроблені не пізніше, як за шість місяців до подання заяви, на кожну особу, що їде до Канади, надати дійсний закордонний пашпорт на кожну особу, сплатити за розгляд заяви 75 канадських долярів за одноразову візу або 150 дол. за багаторазову). Оплата не повертається, незалежно від результату розгляду заяви.

Потрібні нотаріяльно завірені дозволи на подорож від обох батьків для усіх дітей віком до 18 років, що подорожують до Канади без батьків, нотаріяльно завірені дозволи на подорож від матері (чи батька) для усіх дітей віком до 18 років, що подорожують до Канади з одним з батьків.

Потрібні докази наявности економічних зв'язків з країною постійного проживання та грошей. Такі докази можуть включати документи про нерухоме майно заявника, виписки з банківських рахунків, документи, що підтверджують право приватної власності, листи від працедавця в країні постійного проживання заявника (з зазначенням його посади, терміну працевлаштування, платні та свідчення про надання відпустки для тимчасового виїзду до Канади).

Потрібні докази наявности сімейних зв'язків з країною свого постійного проживання: свідоцтвом про одруження, свідоцтва про народження дітей, родинні фотокартки та листування.

Запрошена особа повинна також подати додаткові документи: запрошення до Канади, копію картки постійного мешканця Канади або картки (чи пашпорту) громадянина Канади, копію останнього документу про сплату податків або інший доказ наявности грошей, а також лист від працедавця з інформацією про посаду, термін працевлаштування та платню.

Додаткові документи для тих, хто їде до Канади у справах підприємництва чи на офіційні зустрічі: інформація про достовірність підприємництва заявника в країні його постійного проживання, про достовірність ділових зв'язків між запрошуючою стороною у Канаді та підприємництвом гостя, лист-запрошення від запрошуючої сторони.

Той, хто їде до Канади як турист має подати плян подорожі, включаючи усі замовлення готелів.

Відмова у виданні візи на тимчасове перебування

Якщо офіцер матиме вагомі підстави, він відмовить у виданні візи на тимчасове перебування у письмовій формі. Формального права на оскарження відмови у виданні візи заявник не має. Заявник може подати заяву вдруге. Цю нову заяву буде розглядати інший офіцер, який може прийти до інших висновків та видати гостьову візу.

Якщо заявник вважає, що процес розгляду заяви не був юридично або процедурно правильним, то він може шукати захисту шляхом судового перегляду. У даному випадку належною судовою інстанцією буде Федеральний суд Канади, де заявника повинен представляти канадський юрист.

Якщо після відмови у виданні візи на тимчасове перебування, гість вирішить подати заяву вдруге, то запрошувач може йому допомогти шляхом надання копій деяких своїх документів.

Такими вагомими документами від запрошувача можуть бути копія картки постійного мешканця Канади, картка (або пашпорт) громадянина Канади, копія останнього документу про сплату податків або інший доказ наявности грошей, лист від працедавця з інформацією про посаду, термін працевлаштування та платню.

На кордоні

Якщо щасливий власник гостьової візи вважає, що він вже перебуває у Канаді, то треба знати, що остаточне рішення щодо в'їзду до Канади буде прийматися під час перетину кордону. Це рішення приймає канадський іміґраційний офіцер після усного опитування відвідувача.

Відвідувач має бути готовим відповісти на стандартні запитання щодо мети своєї візити, терміну перебування, місця перебування в Канаді тощо.

Якщо іміґраційний офіцер переконається, що відвідувач має намір перебувати в Канаді тимчасово та виїхати з країни до закінчення дозволеного терміну, він дозволить в'їзд.

Про автора:

Андрій Семотюк є професійним адвокатом, який спеціялізується на проблемах іміґраційного права Канади та США. Він є членом спілок адвокатів канадських провінцій Онтаріо, Британська Колумбія та Альберта, а також штатів Каліфорнія та Нью-Йорк в США.

А. Семотюк має 30-річний досвід надання юридичних послуг, надає юридичні послуги, що стосуються проблем, що виникають під час оформлення іміґраційних віз для інвесторів, спонзорства подружжя, робочих віз для провідних фахівців та тих працівників, які займатимуть керівні посади у Канаді та США, а також на знятті судимостей. Електронна пошта: asemotiuk@pacelawfirm.com.

В Україні відзначили 70-річчя Акту про відновлення державности

ЛЬВІВ...

(Закінчення зі стор. 1)

Свято розпочалося з театралізованого дійства – відтворення фраґментів тогочасних подій: відступу совєтської влади перед наступом німців і приходу до міста німецького війська.

З балкону будинку ч. 10 на площі Ринок, як і 70 років тому, було проголошено Акт про відновлення державности і зачитано послання Митрополита Андрея Шептицького.

Потім відбулося урочисте віче, на якому виступили представники влади і громадські активісти.

Своїм співом віче прикрасили Софія Федина та муніципальний хор „Гомін“.

Цього ж дня перед пам’ятником Тарасові Шевченкові люди розгорнули найбільший в світі Державний прапор України. У розгорнутому вигляді стяг зайняв усю площу перед пам’ятником Т. Шевченкові. До його розгортання долучилися кілька сотень людей. „Ми прагнемо показати, що жодні криваві полотнища не здатні об’єднати українців. Україна має власний прапор і лише він може об’єднати навколо себе громадян нашої держави, бо дуже дорогий для кожного, незалежно від реґіону“, – зазначила член проводу Львівської обласної організації Української народної партії Тетяна Паркасевич.

Прапор вагою понад 100 кілограмів, розміром 35 на 40 метрів (це половина футбольного поля) пошила пенсіонерка з Донецька, шахтарська вдова Марія Беляткова. Вперше його представили у Донецьку з нагоди Дня прапора. З того часу його розгортають на різних патріотичних заходах, зокрема у Батурині, Крутах. До Львова він прибув з Дніпропетровська. Книгою рекордів Гінеса як найбільший у світі зареєстровано прапор Греції. Прапор України удвічі більший. Зараз триває процедура його реєстрації у книзі рекордів Гінеса.

Проголошення Акта про відновлення державности України.

Ветерани визвольних змагань на святі. Фото: Марта Осадца

Найбільший у світі прапор України – у Львові.

На святі у Львові виступає хор „Гомін“.

КРИВИЙ РІГ...

(Закінчення зі стор. 1)

лошення Акта про відновлення державности у Львові в 1941 році.

Під час маршу учасники заходу вимагали визнати на законодавчому рівні воїнів Української Повстанської Армії ветеранами національно-визвольного руху та повернути звання Героя України Степанові Бандері.

Після покладання квітів до пам’ятника жертвам Голодомору та політичних репресій учасники заходу, скандуючи патріотичні гасла, рушили до монументу Тарасові Шевченкові, де відбулося віче.

Поблизу пам’ятника Кобзареві антиукраїнські сили з портретом Йосифа Сталіна організували захід, спрямований проти цих двох визначних подій в історії українського народу. Їхні спроби перешкодити проведенню заходу не вдалися.

Коментуючи подію, голова міської організації Української народної партії Рінат Ковбасюк відзначив: „Незважаючи на всі потуги антиукраїнських сил зірвати захід, патріотична громада нашого міста чітко дала зрозуміти, що Кривий Ріг – це українське місто, тому і героїв ми шануємо українських, а не тих, яких призначає аґентура Кремля“.

Голова міської організації Української народної партії Рінат Ковбасюк.

Учасники віча в Кривому Розі. Фото: Володимир Гончар

Криворізькі активісти Української народної партії.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Доповідь в НТШ: оглядаючись на 2004-ий...

ТОРОНТО. – 27 травня на черговому засіданні Наукового Товариства ім. Шевченка з доповіддю „Революційні моменти та революційні рухи в Україні: Помаранчева революція та виникнення громадянського суспільства" виступила молодий політолог д-р Ольга Онух. Її представила проф. Марта Дичок.

О. Онух захистила докторську дисертацію минулого року в Оксфордському університеті. Незважаючи на молодий вік, вона є автором численних статтей та підготувала до друку дві книжки. Зараз, як стипендіят фонду Петра Яцика, О. Онух перебуває в Торонтському університеті на післядокторських студіях. Виголошена доповідь – це результат її п'ятилітнього дослідження, проведеного в Україні та поза Україною, підсумок опрацювання сотень анкет, опитувань та інтерв'ю.

Отже, яка різниця між революційними моментом та революційним рухом? З цього пояснення і почала свою доповідь д-р О.Онух. Революційний момент визначається в першу чергу широким залученням до політичної акції великих мас людей, що до того політикою не займалися.

На відміну від нього, революційний рух – це постійна політична чи громадська робота певних свідомих осіб, що проводиться планомірно впродовж тривалого відрізку часу. Помаранчева революція, таким чином, клясифікується як яскравий революційний момент-спалах. Однак, вважає О. Онух, він не був би можливим без революційних рухів в Україні, що мають довгу історію розвитку.

Д-р О. Онух запропонувала власну періодизацію революційних рухів. Перший період – 1920-1930-ті роки, очевидно, в Галичині, де найважливішою та найбільш масовою інтелектуально-культурною організацією була „Просвіта", а найрадикальнішим політичним об'єднанням від 1929 року стала ОУН.

Другий період у розвитку громадянського руху – вже на терені усієї України – окреслений від середини 1950-их років до 1979 року. Тут політичне крило визначали дисиденти, а культурно-просвітницьке – молоді українські інтелектуали-шістдесятники.

Зокрема цікавим відкриттям для О. Онух в процесі її дослідження стало особисте визнання визначного чеського діяча і колишнього дисидента Вацлава Гавела про його захоплення українським самвидавом, особливо „Українським Вісником", який тоді видавав В'ячеслав Чорновіл.

Третій період охоплює десятиліття від 1980-го до 1990 року, коли в суспільстві починає усвідомлюватися можливість розпаду СРСР та відокремлення України як незалежної держави. Народний Рух України стає найяскравішим проявом громадянської активности цих років. 1990 рік визначив початок нового, четвертого, періоду та спалах потужного революційного моменту, що ним стало студентське голодування в Києві з рішучою вимогою відставки уряду. З того моменту громадянський рух невпинно зростав: з'явилися різні політичні партії та бойові політичні організації з головними центрами у Києві, Львові, Харкові та Одесі.

Хвиля громадської активности привела до першого масового вибуху в березні 2001 року. На жаль, через розколотість опозиції цей момент зазнав поразки. Врешті, у 2003 році провідники опозиції усвідомлюють величезний розмах масового громадянського руху. Вони гуртуються і висувають у провід Віктора Ющенка.

Величезну ролю у переддень Помаранчевої революції відіграли молодіжні, студентські організації. Вони впродовж всього 2004 року проводили активну аґітаційно-інформаційну діяльність, а влітку організували тренувальні табори в Криму і Карпатах. Студенти-активісти 2000-их років застосовували методи попередників – патріотів з минулих десятиліть.

Д-р Ольга Онух (праворуч) та д-р Марта Дичок. Фото: Филип Рослин

Таким чином, підсумувала на закінчення д-р О. Онух, Помаранчева революція в Україні аж ніяк на була результатом „західної інтервенції".

Погляд д-ра О. Онух в майбутнє України є досить оптимістичний. Активізм після зими 2004-2005 року не завмер, він набув інших форм і продовжує рости і міцніти. Слово за наступними поколіннями – від їх активного залучення до громадянського руху залежить визрівання нових революційних моментів, а отже – і майбутнє Української держави.

Дагмара Турчин-Дувірак

Відбувся 30-ий з'їзд Об'єднання українців Америки

НЮ-ЙОРК. – 22 травня відбувся 30-ий загальний з'їзд Об'єднання українців Америки (ОУА) „Самопоміч". Головою президії з'їзду був Володимир Корнага, секретарем – Олександра Юзенів.

Голова Головної управи ОУА Олег Лопатинський відкрив з'їзд, вітаючи делеґатів, о. Лева Ґолдейда, членів Головної управи та гостей. Він нагадав присутнім про початки та ціль, якою керувались засновники „Самопомочі".

Діяльність кредитівок „Самопомочі" тісно пов'язана з громадою саме через відділи ОУА „Самопоміч".

В США тепер діє 13 відділів ОУА, але не всі вони активні, тому нова управа мусить подбати про поліпшення праці відділів.

На з'їзді звітували скарбник Володимир Сафян, голова відділу ОУА в Ню-Йорку Наталія Дума і адміністратор будинку ОУА О. Лопатинський. Інформації про відділ ОУА у Пасейку, Ню-Джерзі, подала Оля Іваськів.

Ярослав Оберишин прочитав звіт Контрольної комісії, в складі якої були Павло Літепло, Анастзія Гірняк та Ілля Шевчук.

На пропозицію голови Номінаційної комісії Я. Оберишина головою ОУА перевибрано О. Лопатинського.

До управи увійшли О. Іваськів і Микола Дармохвал – заступники голови, Надя Савчук – протоколярний секретар, скарбник – В. Сафян, суспільна опіка – Оксана Лопатинська та Ірина Далесіо, вільні члени – Стефанія Косович, Н. Дума, Ярослава Лучечко, Дарія Дроздовська, Катерина Плішак, А. Гірняк.

Контрольну комісію вибрано в складі П. Літепло, А. Гірняк, І. Шевчук. До товариського суду обрані Я. Лучечко, І. Далесіо і Петро Світніки.

Члени Резолюційної комісії з'їзду Стефанія Семущак та Я. Лучечко подали до схвалення резолюцію, яку було прийнято.

На закриття з'їзду о. Л. Ґолдейд, який недавно повернувся з Риму, виголосив молитву, О. Лопатинський закрив з'їзд, після чого Анна Сафян запросила всіх на перекуску.

Олександра Юзенів

На з'їзді Об'єднання українців Америки (ОУА) „Самопоміч" промовляє голова ОУА Олег Лопатинський. Сидить – голова президії Володимир Корнага.

Тема доповіді, підказана народом

МЮНХЕН. – 21 червня в приміщенні Історичного семінару Університету ім. Людвіґа Максиміліяна д-р Леонід Герець, професор історії в Університеті Бріджвотеру та в Українському Вільному Університеті, виголосив доповідь „Апокрифічні жіночі молитви та традиційне світосприймання галицьких українців". Вона була спільним проєктом Філософічного факультету УВУ та Міжнародного коледжу післядипломних історичних докторських студій Мюнхенського Університету.

Вечір відкрив проф. д-р Мартін Шульце Везель, директор згаданого коледжу, котрий привітав присутніх і доповідача та наголосив на плідній співпраці з УВУ. Слово про доповідача виголосив декан Філософічного факультету УВУ проф. д-р Франк Сисин.

Проф. Герець поставив у центр своєї доповіді народні молитви українок-бойкинь на прикладі записок о. Юрія Кміта, що були опубліковані в Літописі Бойківщини у 1935 році. Він представив цю тематику на тлі подібних виявів в інших народів та в контексті віри і традицій західньоукраїнських земель.

Після доповіді зав'язалася цікава дискусія між учасниками, яка підкреслила інтерес до теми та живучість наукового зацікавлення українським культурним світом у всіх його проявах. Слід додати, що основна частина відвідувачів вечора були неукраїнці.

Вечір закрито побажанням продовження таких зустрічей, які стають традиційним явищем мюнхенського академічного літа-2011.

Небуденна доповідь проф. Л. Гереця – це ще одне свідчення багатогранної живучости зв'язків УВУ з чужинецьким академічним світом.

Пресове бюро УВУ

Улючани згадали минуле життя

УЛЮЧ, Польща. – Колишні мешканці села Улюч 2 червня знову зійшлися на його попелищі, щоб пригадати події, які сталися весною 1946 року. Молебень в каплиці села Грушівці очолили о. мітрат Іван Антонович і о. Антін Ярий з православної церкви, та о. Роман Килик, парох з Гломчи (Українська Греко-Католицька Церква). Доповідь виголосив о. І. Антонович.

Опісля всі перейшли на площу, де колись стояла нова чудова церква св. Миколая. У 1950-ті роки тодішня польська влада дала дозвіл на знищення святині, щоб стерти сліди українського буття. Щойно від 1990-их років улючани, їхні нащадки та сусіди з найближчих сіл стали зустрічатися на цій площі.

І тепер усі прийшли на площу біля Сяну, де осяяла присутніх улюцька ватра. Софія і Ярослав Холявки приготували, з допомогою добрих людей з Сянока і околишніх сіл, частування. Біля ватри люди співали народні і партизанські пісні. Вогонь над Сяном горів майже до півночі.

3 червня в старовинній церкові Вознесіння Господнього, що стоїть вже більше 500 років на горі Дубник, була відслужена Літургія, яку очолювали о. декан Ярослав Вєнц і о. Р. Килик. Після Літургії всі присутні разом зі священиками молилися під хрестом біля церкви, поставленим на честь Тисячоріччя Хрещення України і роковинам з дня народження композитора о. Михайла Вербицького.Той хрест був поставлений в час першого з'їзду улючан. Слово сказав о. Р. Килик, який нагадав про трагедію тих років.

Про події в Улючі у 1946 році розповіли Я. і С. Холявки, діти Улюча, що тепер проживають у Сяноку, організатори усіх з'їздів улючан. У ті жорстокі часи їм було по кільканадцять років. Прийшло польське військо і почало палити хати, вкриті соломою. У стріху хати С. Холявки вояки кинули ґранату, і хата стала у вогні. Потерпілих прийняла сусідка, у якої вони перезимували.

В Улючі панував тиф. Захворіла сусідка і сусідчина мама. Від них захворіла мама Софійки. Якийсь час вона говорила з дітьми, а потім тільки дивилася на них. Вранці вона померла. З дощок збили труну і завезли на Дубник конем, який один на той час в селі залишився, бо всі коні польське військо забрало. Багато людей померло. Поляки підпалили одну хату разом з ще живими хворими, яким вдалося вискочити на ґанок з хати і виповзти на безпечну відстань. Люди боялися доглядати хворих, щоб не заразитися, але хворих доглядала Ганця Окряк.

В 1946 році нова влада вивозила людей в радянську Україну.

Зробили збори в селі Добра, бо Улюч був вже спалений. Збори вів гарною українською мовою енкаведист, який говорив, що в Україні усім буде добре. Але люди з Улюча пам'ятали, яку 1939 році прийшла радянська влада і розпочала переслідування, арешти і вивезення до Сибіру.

Василь Шляхтич

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 49-го відділу

З днем 1-го липня 2011р., відділ 49-ий з'єднався з відділом 407-им, секретарем якого є

ТЕТЯНА МИСЬКІВ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Tatiana Miskiv
636 Runnymede Road
Toronto, ON M6S 3A2
(416) 757-0628

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 20-го Відділу Українського Народного Союзу.

З днем 1-го липня 2011р., відділ 20-ий з'єднався з відділом 292-им, секретарем якого є

ІРЕНА ПРИЙМА

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Irene S. Pryjma
26436 Haverhill Dr.
Warren, MI 48091
(586) 755-6855

Співпраця між університетами Канади і України поглиблюється

ВІНІПЕҐ. – Ім'я професора Станіслава Пономаревського, голови Фундації доброчинних громадських ініціятив „Україна-діяспора", добре відоме не тільки в Чернігові та за його межами, а й серед української громади Вініпеґу. На офіційне запрошення Манітобського університету він на початку червня цього року відвідав Вініпеґ.

Співпраця між педагогічним факультетом Манітобського університету та філологічним факультетом Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т.Г.Шевченка триває вже понад шість років. Її ініціяторами є д-р Орест Цап, професор Манітобського університету, та професор С. Пономаревський з філологічного факультету Чернігівського педагогічного університету, докторант Інституту педагогічної освіти та освіти дорослих Національної академії педагогічних наук України (м. Київ).

Проф. С.Пономаревський взяв участь у церемонії з нагоди вручення дипломів випускникам Манітобського університету, відтак виступив на педагогічно факультеті з доповіддю „Система цінностей національної групи в багатокультурному суспільстві".

У приміщенні Манітобської філії Суспільної Служби Українців Канади відбулася також зустріч С. Пономаревського з українською громадою міста. Її організували Українська Вільна Академія Наук в Канаді (УВАН), Манітобська філія Суспільної Служби, читальня „Просвіта" та Канадська Фундація Українського Вільного Університету (КФУВУ).

Присутні мали можливість послухати зворушливу розповідь про життя специфічної групи громадян Чернігівщини – інвалідів, про позитивні наслідки безкорисливої допомоги діаспори та доповідь на тему: „Українці у початках російської освіти та науки".

Проф. С. Пономаревський відвідав державну двомовну та суботню „Рідну школу", побував в приватній католицькій школі Непорочного Серця Марії, де ознайомився з програмами та підручниками з української мови, розмовляв з учнями та вчителями, відвідав Осередок української культури та мистецтва та працював в його багатих архівах, відвідав сад відомого скульптора українського походження Лео Мола (Леоніда Молодожанина), колеґію св.Андрея при Манітобському університеті, каплицю блаженного священомученика Василія Величковського при церкві св. Йосифа, українську кредитівку, головний офіс фундації ім.Т. Шевченка, а також ознайомився з містом, його монументами.

Залишається додати, що проф. С. Пономаревський є членом-кореспондентом УВАН, головним редактором наукового збірника „Український вимір", почесним членом 16 українських організацій у різних країнах світу.

Галина Кравчук

Зустріч з урядовцями Канади

ОТАВА. – 20 червня, з ініціятиви Дорадчого комітету у зв'язках між Канадою та Україною, делеґація керівних представників української канадської громади взяла участь у зустрічі з громадськими службовцями і політиками, щоб обговорити пріоритети громади у канадсько-українських відносинах.

Було обговорено три основні проблеми: важливість нагляду за дотриманням і повагою до людських прав в Україні, повагою до законів і прав громадянського суспільства та усвідомлення необхідності прозорости і доброго керівництва.

Делеґація підкреслила потребу підтримки демократичного розвитку в Україні, верховенства права, розвитку громадянського суспільства і приватного сектора в Україні, пильности у спостереженні за майбутніми виборами і в боротьбі з антидемократичними діями. Представники Конґресу наголосили, що переговори про вільну торгівлю повинні полягати у забезпеченні ґарантії людських прав та збільшенні іміґрації до Канади.

Делеґація зустрілася з представниками відділів закордонних справ, міжнародної торгівлі, трьох провінційних урядів, зокрема з членом уряду Робертом Дешертом, секретарем міністра закордонних справ і сенатором Рейнел Андрейчук.

До делеґації представників української громади увійшли Ярослав Балан – голова Канадсько-українського комітету при Конґресі Українців Канади (КУК), Анна Шиптур – секретар КУК, Богдан Онищук– голова Канадсько-Української Фундації, Зенон Поточний – голова Канадсько-Української торговельної палати, Борис Потапенко – екзекутивний директор Ліґи Українців Канади, Павло Міґус – голова Українського Національного Об'єднання (відділ в Отаві) і Тарас Залуцький – екзекутивний директор КУК.

Дарла Пенер

ПОСТАТІ

Про двох українолюбів

Роман Ференцевич

Незабаром мине 20 років, відколи Україна відновила втрачену у 1921 році державну незалежність і країну окупувала російсько-комуністична червона орда.

Чи і які вирішальні зміни сталися за ті останні два десятиліття в українському політикумі?

Оскільки люстрації в Україні не відбулося, при владі залишилася стара совєтська кримінально-кооперативна номенклятура, якій політологи надали нову назву – „фінансово-промислові політичні групи", скорочено ФППГ. Вони впровадили сильну тіньову економіку й авторитарний устрій з повною зневагою до правопорядку. Вони до нитки розікрали народне майно і далі постійно гризуться між собою, щоб збагатитися ще більше.

Коли оті зухвалі ФППГ переступили мірку і зфальшували результати президентських виборів у листопаді 2004 року, народ не витримав і піднявся на Помаранчеву революцію.

На превеликий жаль, проводир того повстання виявився безпорадним невдахою і непростимо проґавив непомірний історичний шанс, який міг був вивести Україну на шлях до европейської „сім'ї великої, сім'ї вольної, нової", „геть від задрипанки Москви".

Остаточно так звані національні демократи „през незгоду всі пропали, самі себе звоювали", і тепер Україною править проросійська постсовєтська кліка україножерів, яка, в додаток, ще й промочені кров'ю мільйонів жертв російсько-комуністичної імперії червоні прапори розвішує, а дітей українських зі зфальшованих московських підручників історії навчає.

Очевидно – це тільки такий погляд на справи в Україні однієї звичайної собі людини, з яким багато хто напевно не погоджується. Зокрема не погоджуються послідовники так званої „політики реалізму", які у 1964 році зібралися були в Ню-Йорку у „Клюбі круглого стола" й вели діялог з совєтською „Командою Катерини Колосової", чи члени „Помаранчевого кола", які щойно спілкувалися з „Бриґадою Олени Бондаренко» від Партії Реґіонів. Богу дякувати, що у нас – вольному воля!

Але все ж, хоч круть, хоч верть, небосхил України таки нівроку темний... Та на такому темному тлі зненацька зірка тихенько скресла та відновила віру у світле майбутнє українства.

Ідеться ось про що: деякі засоби масової інформації, так трохи мовби ненароком, повідомили тими днями про те, що 20 квітня на т. зв. „Козачому цвинтарі" у Каневі, поблизу могили Тараса Шевченка на Чернечій горі, відбулося перепоховання праху англійської поетеси й перекладачки Віри Річ.

Хто вона? Народжена в 1936 році англійка Faith Elizabeth Joan Rich, згодом загальновідома як Віра Річ [прямий переклад імені Faith], познайомилася з українцями через свою маму, яка після Другої світової війни, як працівниця Червоного Хреста, опікувалася українськими втікачами, які поселилися у Британії.

На початку 1950-их років мати і донька стали популярними серед української громади після того, як Річ-старша переконала керівництво місцевої фабрики зробити 7 січня вихідним днем для українських робітників, що відзначали в цей день Різдво.

У 1956 році, коли В. Річ студіювала в Оксфордському університеті, її український товариш-студент Володимир Микула запропонував їй перекласти на англійську деякі українські поезії для літературного журналу. Хоча В. Річ вивчала давню англійську та давню норманську мови, вона з великим ентузіязмом почала вчитися також української й білоруської мов. Надзвичайно талановита, В. Річ в додаток закінчила курс вищої математики у Бедфордському коледжі в Лондоні.

Як перекладачка з української, В. Річ деб'ютувала своєю інтерпретацією „Прологу" до поеми „Мойсей" Івана Франка. За своє життя В. Річ переклала поезії 47 українських поетів, але серцевиною її тривалої уваги був Тарас Шевченко.

Ось маленький приклад, як прискіпливо вона ставилася до кожного слова Поета. Говорячи в інтерв'ю Ірені Таранюк про переклади „Заповіту", В. Річ сказала: „Є ще така цікава річ, яку в минулих перекладах випущено з уваги: „широкополі" у „Заповіті". Таке враження, що всі, наче змовившись, вирішили, що це просто означає ‚широкі'– широке поле – а я думаю, що це не так; це від поли козацького жупана. Тож коли я це усвідомила, то вжила інше слово wideskirted замість broad. А згодом усвідомила, що у Шекспіра у першому акті „Короля Ліра" є згадка про „широкополі луки". Ніхто інший того не помітив".

20 грудня 2009 року В. Річ померла в Лондоні від раку. Незадовго перед смертю вона висловила бажання бути похованою неподалік могили Тараса Шевченка на Чернечій горі в Каневі. У своєму перекладі „Заповіту" вона так могла висловитися про те словами Поета:

Then in that great family,
A family new and free,
Do not forget, with good intent,
Speak quietly of me.

Нехай канівська земля буде пухом великому англійському українолюбові В. Річ!

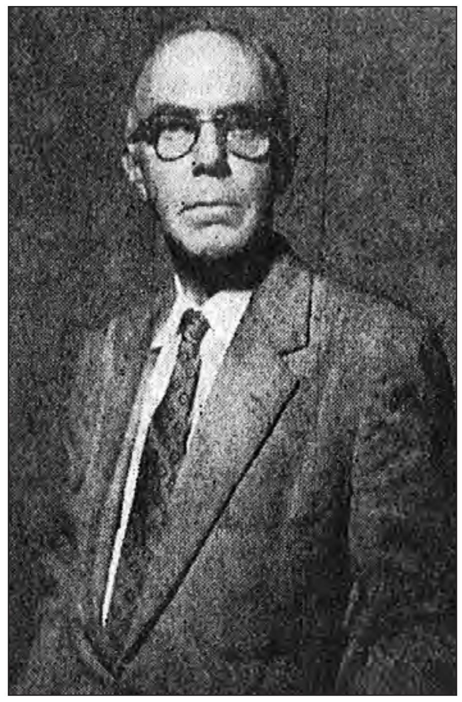
На гадку приходить ще інший чужоземний українолюб, американець Кляренс Авґустус Менінґ – Clarence Augustus Manning.

Народжений 1893 року, він був нащадком англійських імігрантів, що прибули до США в 1750-их роках. Закінчивши Колюмбійський університет в Ню-Йорку докторатом з філософії в 1915 році, К. Менінґ став лектором, а потім професором того ж університету в ділянках античних і слов'янських мов та літератур, а з 1940 року очолював Славістичний відділ Колюмбійського університету.

У 1922 році молодий професор К. Менінґ відбув тримісячну подорож по Східній Европі, відвідуючи слов'янські країни та Грецію. У Львові він мав зустріч з українськими вченими в Науковому товаристві ім. Шевченка і зустрічався з українськими науковцями в Празі. Але – як писав він згодом

Віра Річ

Кляренс А. Менінґ

у своїх споминах – це були радше лише скороминущі події, які не залишили в нього більшого враження.

У 1927 році професор К. Менінґ написав короткий огляд української літератури. Він вийшов друком у серії, яку видавав про світові літератури Колюмбійський університет. На цей огляд звернув увагу д-р Лука Мишуга – тоді Надзвичайний і Повноважний Посол у США Західньо-Української Народньої Республіки в екзилі.

У тому часі – згадував професор К. Менінґ – відбувався в Тавн Гол у Ню-Йорку великий концерт славної Української Республіканської Капелі під орудою проф. Олександра Кошиця, і д-р Л. Мишуга запросив К. Менінґа з його матір'ю на той концерт до закупленої ним льожі.

„Того чудового вечора, – писав згодом проф. К. Менінґ, – я мав чи не першу нагоду познайомитися з живою українською культурою та рівночасно з д-ром Л. Мишугою, його непохитою вірою в справедливість української справи, як і з винятковою позицією, що її займав д-р Л. Мишуга в українському суспільстві. Започаткована того вечора моя приязнь з д-ром Л. Мишугою постійно збільшувалася і кріпшала та тривала до самої його смерти".

Починаючи з 1929 року, К. Менінґ був автором низки праць, монографій і розвідок з української літератури й історії. Його перу належать надруковані американськими видавництвами англійською мовою, здебільша заходами і накладом Українського Народного Союзу і „Свободи" такі видання, як „Іван Франко" (1937), „Українська література" (1944, перевидана 1971 року), переклади з творів Т. Шевченка і коментарі до них п.н. „Вибрані поезії Тараса Шевченка" (1945), „Історія України" (1947), „Нарис української історії" (1949), „Україна двадцятого століття" (1951), „Україна під совєтами" (1953), „Гетьман України Іван Мазепа" (1957) та інші. За редакцією св. п. проф. К. А. Менінґа вийшли вибрані твори Івана Франка в перекладі на англійську мову „Іван Франко: поет Західньої України" (1948) та Лесі Українки „Дух вогню" (1950).

До останніх днів перед своєю смертю в 1972 році проф. К. Менінґ жваво цікавився українською проблематикою і був активним співробітником „Свободи", англомовного„Українського тижневика" та органу УККА „Український квартальник", як також автором статтей у багатьох збірниках і виданнях. Разом зі св.п. д-ром Л. Мишугою був ініціятором і співучасником видання і редаґування англомовної „Енциклопедії Українознавства».

* * *

Коли подумаєш, що є такі видатні чужинці, як англійка Віра Річ і американець Кляренс А. Менінґ, які левину частку свого життя й інтелекту присвятили утвердженню ідеї самостійної України, то усвідомлюєш, що сучасне становище там – це хоч сумна, але тільки перебіжна історична фаза.

Вашінґтон

SUMMER CAMPS AT SOYUZIVKA!

Tennis Camp

Session: 6/26-7/7

$735 UNA member

$785 non UNA member

Kicks off the summer with 12 days of intensive tennis instruction and competitive play, for boys and girls ages 10-18. Attendance will be limited to 45 students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. **Under the direction of George Sawchak.**

Roma Pryma Bohachevsky

Ukrainian Dance Academy Workshop

Session July 3-16

Fee $950 UNA member

$1,000 non UNA member

A vigorous 2-week dance training for more intermediate and advanced dancers ages 16 and up under the direction of the Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Foundation, culminating with performances on stage at our Cultural Festival Weekend. **Additional information http://www.syzokryli.com.**

Tabir Ptashat

Session 1: 6/26-7/2

Session 2: 7/3-7/9

Ukrainian Plast Tabir for children ages 4-6 accompanied by their parents.

To register your child, please watch for registration forms appearing in the Svoboda and The Ukrainian Weekly in March and April, or for further information, please contact **Neonila Sochan at (973) 984-7456.**

Discovery Camp

7/17-7/23

$425 UNA member

$475 non UNA member

Calling all nature lovers for this sleepover program filled with outdoor crafts, hiking, swimming, organized sports & games, bonfires, songs and much more. Room, board, 24-hour supervision and a lifetime of memories are included! **Ages 8-15**

Ukrainian Heritage Day Camp

Session 1: 7/17-7/22 • Session 2: 7/24-29

$225 per child staying on premises

$275 per child staying off premises

A returning favorite, in the form of a day camp. Children ages 4-8 will be exposed to Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, crafts and games. Children will walk away with an expanded knowledge of Ukrainian folk culture and language as well as new, lasting friendships with other children of Ukrainian heritage. Price includes kid's lunch and t-shirt, and unless noted, is based on in-house occupancy of parent/guardian.

Chornomorska Sitch Sports School

Session 1: 7/24-7/30 • Session 2: 7/31-8/6

Weekly rate overnight stay $425

Daily commuter for the week $225

42nd Annual sports camp run by the Ukrainian Athletic-Educational Association "Chornomorska Sitch", for children ages 6-17. This camp will focus on soccer, tennis, volleyball and swimming, and is perfect for any sports enthusiast. **Please contact Marika Bokalo at (908) 851–0617, or email sportsschool@chornomorskasitch.org, for application and additional information.**

Roma Pryma Bohachevsky

Ukrainian Dance Camp

Session 1: 7/24-8/6 • Session 2: 8/7-8/20

$1,050 UNA member

$1,100 non UNA member

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky), this camp is for ages 8-16, and offers expert instruction for beginning, intermediate and advanced students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. Each camp ends with a grand recital. **Attendance will be limited to 60 students**

Soyuzivka *for all seasons*

UNA Estate Soyuzivka • PO Box 529 • Kerhonkson, NY 12446

For applications or additional information please contact Soyuzivka at 845-626-5641 or check our website at www.soyuzivka.com

Новини з Національного університету „Острозька академія“

Студентів нагородили за здоровий спосіб життя

ОСТРОГ, Рівненська область. – В Острозькій академії 14-ий рік поспіль надається нагорода д-ра Володимира Кузя „За здоровий спосіб життя“ студентам, які не лише є яскравими представниками своїх факультетів у спорті та громадському житті, а й усіляко долучаються до пропаґування здорового способу життя. Цього року продовжила цю славну традицію представниця української діяспори в Канаді, племінниця В. Кузя Віра Маланчій. Стипендії вручено Іванові Оросові, Арсенові Малешові, Ярославові Пахучому, Іванні Тодавчич, Наталії Мирончук, Ірині Гутнік.

Серед викладацького складу нагороджено декана гуманітарного факультету, проф. Василя Жуковського, старшого ляборанта катедри політології Світлану Мацієвську, викладача катедри англійської мови та літератури Олену Тишко та інженера з охорони праці Олега Оношка.

Анна Вакуленко

Гість з Америки

3 червня в Острозькій академії відбулась зустріч з гостем з США – доктором богослів'я, професором Леонідом Якобчуком, який займається плідною викладацькою діяльністю в Україні і США. З цією метою він відвідує Україну двічі на рік. У Острозькій академії Л. Якобчук вже впродовж 14 років викладає три лекційні курси: "Християнська етика", „Біблія як феномен культури„ і „Біблійна антропологія“. Під час зустрічі він розповів про своє професійне становлення та наукову діяльність, відмінності між українськими, зокрема острозькими, студентами та їхніми американськими колеґами.

В академії видано книги Л. Якобчука „Біблійні принципи життя і служіння“ та „100 відповідей на 100 запитань“, які користуються попитом у викладачів та студентів.

У розмові взяли участь Наталія Поліщук – керівник відділу зв'язків з громадськістю, Аліса Гордійчук, Тетяна Стахур, Олексій Костюченко, Юлія Яручик, Катерина Огулєва, Леся Бендюк, Ліна Тимощук та інші.

Катерина Тодоренко

Академія танцює

Від 30 травня до 3 червня у стінах Острозької академії проходив тиждень гуманітарного факультету, найяскравішою подією якого став танцювальний рекорд „Академія

Величезна танцювальна вистава об'єднала шість факультетів університету. Спочатку 300 студентів танцювали окремими колами під пісні „Кажуть“ Руслани Лижичко та „Небокрай“ гурту „Хорта“. Далі учасники з'єдналися у велику квітку, центром в якій був іменинник – гуманітарний факультет, пелюстками – решта п'ять факультетів, а стебло квітки утворили викладачі та працівники академії. Цю частину танцю супроводжувала композиція „Квітка-душа“ у виконанні Ніни Матвієнко.

На закінчення танцю студенти та викладачі вибудували великий напис „Я люблю ОА!“, осередком у якому став гуманітарний факультет.

Аліса Гордійчук

Виставка скульптур Міртали Кардиналовської-Пилипенко

В Острозькій академії 14 червня відкрито виставку творів всесвітньовідомої скульпторки і поетеси Міртали Кардиналовської-Пилипенко з США.

Ню-Йоркська ґалерія, за сприяння самої авторки, а також її сестри – відомого літературознавця Асі Гумецької, передала академії на постійне експонування 15 скульптур, виготовлених з бронзи та полімеру, в яких, за оцінками вчених, можна побачити безліч слов'янських рис.

На відкриття експозиції було запрошено голову Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України Юрія Савчука, який допоміг перевезти роботи з штату Орізона в Україну. На відкритті також були родичі і близькі друзі мисткині Роксолана Кардиналовська і її син Роман. Відкриття виставки супроводжувалось декламацією поезій М. Кардиналовської-Пилипенко з її збірок „Вірші“, „Райдужний міст“, „Шлях до себе“. М. Кардиналовська-Пилипенко захоплюється фотографією. Присутні переглянули її прозірки з фільму „Ангели у небі“.

Юлія Яручик

Проф. Леонід Якобчук і перший проректор Острозької академії, проф. Петро Кралюк (в центрі) під час зустрічі в Острозькій академії.
Фото: Катерина Царицина

Студент академії очолив українську делеґацію

3-8 травня українська делеґація під керівництвом студента Національного університету „Острозька академія“, віце-президента Національного студентського союзу України Віктора Артеменка відвідала столицю Естонії – Таллін, де взяла участь у засіданні правління Европейського студентського союзу, до складу якого входять 49 студентських об'єднань з 38 країн світу. Цей союз є представником студентства на европейському рівні, має спеціяльний консультативний статус при Раді Европи та ЮНЕСКО.

Аліса Гордійчук

Академія у„Книзі рекордів України“

Спудеї університету 16 червня встановили рекорд на найбільше письмове вшанування історії української пісні, який увійшов до „Книги рекордів України“. Вони висловили свою щиру любов до рідної пісні яскравими малюнками і теплими словами на 4,000 аркушів паперу, які склали суцільний ланцюг довжиною у 1,155 метрів. Автором проєкту став журналіст з Острога Олександер Шустерук. У встановленні рекорду взяло участь 770 осіб. До дійства долучилася Народна артистка України Ніна Матвієнко.

Євген Цимбалюк
Юлія Яручик

На виставці скульптур М. Кардиналовської-Пилипенко в Острозькій академії.
Фото: Ольга Белявцева

Народна артистка України, Герой України Ніна Матвієнко в супроводі ректора Острозької академії Ігоря Пасічника розглядає стрічку-зізнання в любові українській пісні.
Фото: Євген Цимбалюк

Танцювальна вистава в Острозькій академії.

Відбулася Міжнародна конференція „Праведники – рятівники життя“

ЛЬВІВ. – Міжнародна конференція „Праведники – рятівники життя: історичний досвід та моральні лекції“ відбулася 17-19 травня в Національному університеті „Львівська політехніка“. Головним спонзором конференції був Всеукраїнський центр вивчення Голокосту „Ткума“ („Відродження“) в Дніпропетровську.

На конференції виступили Ярослав Грицак з Українського Католицького Університету, Владислав Гриневич, Жанна Ковба і Людмила Гриневич з Києва, доповідачі з Росії, Польщі, Ізраїлю.

Д-р Ігор Щупак, директор „Ткума“, повідомив про відкриття Українського пропам'ятного музею Голокосту в січні 2012 року в Дніпропетровську. Музей матиме три відділи: історія українського єврейства, єврейська культура в Україні, Голокост в Україні. Буде окрема категорія „Праведники України“.

На конференції також відбулася презентація книжки Яніни Гешелес „Очима дванадцятирічної дівчинки“, якій 70 років тому вдалося врятуватися з Янівського табору у Львові. Книжка була перше видана в 1946 році польською мовою, а тепер – українською мовою (переклад Андрія Павлишина з передмовою Я. Грицака). Я. Гешелес приїхала з Ізраїлю на презентацію. Це було її перше повернення до Львова після Другої світової війни.

Орест Закидальський з Торонто представив свої дослідження про українців-рятівників: у першій частині розглянуто причини рятування людей, в другій частині доповіді увага зосередилася на історичній пам'яті про Голокост в Україні. Дослідження основане на інтерв'ю, проведених Фундацією „Шоа“ та власних інтерв'ю О. Закидальського під час Українсько- єврейської зустрічі в Торонто.

Найважливішим виявився факт, що Голокост і рятування євреїв не стали частинами пам'яті про німецьку окупацію України і національної історії України.

Пам'ять про Другу світову війну в Україні збережена як нереформована нео-радянська інтерпретація війни, що характеризує її як, в першу чергу, перемогу комунізму над фашизмом і перемогу радянського народу. Ця інтерпретація визначає, що жертвою нацизму був радянський народ. Не залишено місця для дослідження страждання українського, російського, польського, білоруського чи єврейського народів. Тобто, немає місця для Голокосту як процесу знищення європейського єврейства.

Друга, „особливо українська“ інтерпретація Другої світової війни зосереджується на боротьбі українського народу проти фашизму й комунізму, проти Гітлера й Сталіна. При цьому увага зосереджується на боротьбі українців за незалежність, яка є домінуючою характеристикою обох інтерпретацій. Саме тому проблема Голокосту випадає з суспільної розмови про війну в Україні. Голокост згадується як окрема, єврейська трагедію, без зв'язку з українською національною історією.

Потрібна деполітизація історичної пам'яті й персоніфікація цієї ж пам'яті. Якщо в Україні буде розроблено розуміння трагедії Другої світової війни, то роля українських рятівників мала б знайти там належне місце.

Українсько-канадський дослідно-документаційний центр

Яніна Гешелес

Орест Закидальський

Ярослав Грицак

Д-р Ігор Щупак

У Звенигородці відкрили пам'ятник воїнам Армії УНР

ЗВЕНИГОРОДКА, Черкаська область. – 25 червня відбулось освячення пам'ятного знака „Воїнам Армії УНР – уродженцям Звенигородського повіту“. Незважаючи на сильний дощ, подія зібрала десятки патріотів Звенигородщини, а також гостей з Києва і Тального. Прибули на відкриття й Олег та Андрій Собченки – представники благодійної ініціятиви „Героїка“, ініціятора зведення пам'ятного знака.

Науковий співробітник місцевого краєзнавчого музею Станіслав Лячинський розповів про козацькі традиції Звенигородщини. Панахиду за воїнами Армії Української Народної Республіки відслужив о. Василь Карп'юк з Української Автокефальної Православної Церкви.

Урочистості було перенесено до музею, де відбувся день відкритих дверей, присвячений воїнам Армії УНР. Гості музею дякували директорці музею Олені Наріжній за гарячий чай та турботу.

Олег Собченко

Учасники освячення пам'ятного знака у Звенигородці.

Таблиця з прізвищами воїнів Армії Української Народної Республіки.
Фото: Олег Собченко

На родинне свято запросили доброчинця з США

Президент міжнародної фундації „Slade Child Foundation" Дейвид Слейд і голова Тернопільської благодійної організації „Українська родина" Ірина Найдух.

ТЕРНОПІЛЬ. – Доброчинна організація „Українська родина" 25 червня запросила до школи ч. 3 дітей, їхніх батьків, опікунів. До них завітав з США президент міжнародної фундації „Slade Child Foundation" Дейвид Слейд. До цієї зустрічі хлопчики й дівчатка готувалися ретельно – писали листи-розповіді про себе, свою сім'ю, вишивали картинки, подушки, творили малюнки, виготовляли український оберіг. Їхній опікун Наталя Яковенко створила картину „Соняхи", а на звороті намалювала родинне дерево, де на кожному листочку та квіточці 80 діточок залишили автографи і короткі дані про себе. Тетяна Плескун, Євгенія Томчук та Наталя Стецина, сини й доньки яких є у проєкті Д. Слейда „Від серця до серця", спекли короваї та вишили рушники, які вручили американському доброчинцеві. Ольга Страмик вишила для нього сорочку, а опікун дитини-сироти Ольга Гара – образ Ісуса Христа.

Ніна Шумська частує короваєм наймолодших учнів.

Хвилюючою стала мить, коли в залу зайшли 80 діточок у вишиванках. Іринка Шевченко англійською мовою привітала Д. Слейда і розповіла, що вперше про фундацію Д. Слейда почула на хвилях обласного радіо і попросила свою бабусю розшукати цю організацію. Від Д. Слейда діти Тернопільщини впродовж шести років отримують харчі, шкільне приладдя, подарункові книги, прально-миючі засоби, одяг, взуття, солодощі. Д. Слейд теж отримав найрізноманітніші подарунки від дітей. Василько Пилипів з Теребовлянського району виконав пісню про Зарваницьку Божу Матір. У Марійському духовному центрі в Зарваниці, а також у багатьох інших церквах краю відслужили Молебні за здоров'я Д. Слейда, адже впродовж року він переніс три операції.

Д. Слейд побував у деяких сім'ях Підгаєцького, Козівського районів та Тернополя, мандрував Карпатами й, окрилений українською гостинністю, повернувся на батьківщину.

Ірина Найдух,
голова Тернопільської
благодійної організації „Українська родина"

Нова церква в місті Докії Гуменної

Церква Покрови Пресвятої Богородиці в Жашкові. Фото: Анатолій Сазанський

ЖАШКІВ, Черкаська область. – Подорожуючи з сином Андрієм Україною, я відвідав Жашків – рідне місто письменниці Докії Гуменної. У місті ми побачили гарну обнову – Церкву Покрови Пресвятої Богородиці, яку спорудила громада Української Православної Церкви Київського патріярхату в центральному парку за гроші місцевого підприємця Віктора Вусика.

26 жовтня 2010 року її освятив Владика Іоанн, який на урочистій церемонії нагородив фундатора та будівничого храму В. Вусика орденом св. Рівноапостольного князя Володимира (III ступеня). Міський голова Едуард Ружицький подарував парафії літійницю. Настоятеля о. Юрія Пришлюка було нагороджено наперсним хрестом із прикрасами.

Анатолій Сазанський

Церкви побудував Володимир Мовчан

Українська православна церква свв. Петра і Павла, збудована за гроші Володимира Мовчана в Тальному. Фото: Олександер Костирко

ТАЛЬНЕ, Черкаська область. – Два нових храми Київського патріярхату збудовано в Тальнівському районі за гроші місцевого підприємця-мецента 58-річного Володимира Мовчана.

Перший храм Воскресіння був збудований в селі Криві Коліна на високому березі річки Гнилий Тікич. Спочатку плянувалося будівництво в центрі села, але та площа була виділена для церкви Московського патріярхату. Тоді громада Української православної церкви Київського патріярхату вирішила будувати храм на березі річки.

Здалеку видно золочені бані сільського храму з 11 дзвонами. Біля входу – барельєфи свв. Володимира і Ольги. В церкві – незвичайної краси покритий золотом іконостас, виготовлений в Самборі, на Львівщині. Навколо церкви завжди квітнуть троянди рідкісних видів. „Особлива наша гордість – ковчег з мощами св. Варвари", – каже настоятель о. Ярослав Гига.

В. Мовчан на схилі літ повернувся в село Криві Коліна, в якому народився. За його спонзорської підтримки тут обладнано чотири мости, замінено вікна в школі, приведено в належний стан котельню. Нині добудовується дитячий садок, шкільну залу переобладнують для клюбу, облагороджують територію села. У школі запроваджено гуртки народних ремесел.

В Кривих Колінах будують готель для прочан, недільну школу. На сільському кладовищі поставили позолочену каплічку. Другий храм свв. Петра і Павла збудовано за гроші В. Мовчана в Тальному. Він має сім бань, покритих сусальним золотом, а також 11 дзвонів. Вага найбільшого – 1,950 кілограмів. „В неділю та на церковні свята дзвони чутно і в Тальному, і в навколишніх селах", – розповідає настоятель о. Павло Найденов.

На будівництво й оздоблення церкви в Тальному грошей не шкодували. Приміщення облицьовано дорогою австрійською цеглою, огороджене кованим парканом з литими медальйонами. У будинку священика відкрито недільну школа для дітей, для якої придбано меблі, обладнання, наочність.

Обидва храми освятив Патріярх Київський і всієї Русі-України Філарет, який під час останнього приїзду до Тального вручив В. Мовчанові та його дружині Лілії, яка виконала дизайнерські роботи для храму, високі церковні нагороди – ордени Архистратига Михайла. Церкви збудовані за проєктами Анатолія Дітковського.

Олександер Костирко

Берестецька битва повторилася у селі Пляшевій через 360 років

Урочиста хода до пам'ятника полеглим у Берестецькій битві під головуванням Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Маріюш Стомінський з Польського стрілецького братства.

ПЛЯШЕВА, Рівненська область. – У селі Пляшева на Рівненщині, де знаходиться меморіял „Козацькі могили", 26 червня відбулося вшанування пам'яті козаків, полеглих за волю України у Берестецькій битві – спільний поминальний Молебень та історична реконструкція подій 360-річної давности.

У Берестецькій битві 1651 року брали участь 150-тисячне реґулярне польське військо, яким командував король Ян Казимир II, а також близько 80-100 тис. козаків та повсталих селян під проводом гетьмана Богдана Хмельницького. А ще на полі бою перебували декілька десятків тисяч кримських

(Закінчення на стор. 19)

Під час реконструкції Берестецької битви.

Найкраще співали дівчата з Кубані

РАДИВИЛІВ, Рівненська область. – 24-26 червня у місті відбувся V Всеукраїнський фестиваль-конкурс козацької пісні „Встань, козацька славо! Засвіти знамена!".

За традицією, розпочався він у Національному історико-меморіяльному заповідникові „Поле Берестецької битви", а закінчився ґала-концертом на майдані Незалежности у Радивилові.

Переможцем конкурсу на найкраще виконання української патріотичної пісні стало дівоче тріо „Млада" (художній керівник Вікторія Гладких) з станиці Єлизаветинської Краснодарського краю (Росія).

В станиці Єлизаветинській живе — 19 тис. мешканців, переважно українців. Наприкінці XVIII ст. на місці майбутньої станиці з'явилося укріпленння чорноморських козаків – пост Єлизаветинський. Назву свою він отримав на честь дружини царя Олександра І.

У 1821 року на місці посту було утворено курінне селище Єлизаветинське (з 1842 року – станиця). Населення його становили дніпровські козаки, переселені на Кубань слідом за чорноморцями у першій чверті XVIII ст.

Уже понад 20 років в селищі діє Народний ансамбль танцю „Станиця" – лавреат численних крайових, всеросійських і міжнародних фестивалів в Україні, Білорусі, Польщі, Чехії і на Кіпрі. Очолюють ансамбль Заслужені працівники культури Кубані Ганна і Анатолій Круглі, Олена Дмитрієва.

У 2010 році Міністерство закордонних справ Укарїни подарувало ансамблеві українські народні строї.

Євген Цимбалюк

Володар головної нагороди фестивалю – вокальне тріо „Млада" з Кубані.
Фото: Володимир Ящук

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Четвертий фестиваль української музики відбувся в Сакраменто

Молодші учасники Фестивалю української музики в Сакраменто.

РОЗВІЛ, Каліфорнія. – 17 червня в Розвілі (Сакраменто) відбувся черговий Четвертий Фестиваль української клясичної та народної музики, організований Товариством збереження української спадщини Північної Каліфорнії.

У фестивалі взяло участь близько 40 учасників з музичних студій вчителів – членів Товариства Ірини Барз, Юрія Гелетюка, Вікторії Джумари, Аліни Ільчук, Наталі Коханої, Олесі Кузьо, Олі Олійник, Олександри Соколович, Оксани Ситницької та Ольги Шевчик.

Вік учасників – від шести до 16 років. Музичні інструменти: фортепіян, скрипка, флейта, бандура, голос (малі ансамблі). Програма була складена з двох відділів – молодших та старших учасників.

У виконанні юних музикантів прозвучали твори композиторів-клясиків – Миколи Лисенка, Олекси Нижанківського, Михайла Гайворонського, Віктора. Косенка, Анатолія Штогаренка, Олександра Білаша, Жанни Колодуб, Яни Бобалік, обробки українських народних мелодій та пісні.

Всі учасники фестивалю отримали грамоти за участь, а грошові нагороди отримали піяністи Ірина Гайдучик, Вадим Бричук, Анжела Мельник та Анна Луцик; скрипалі Софія Соколович і Діана Гайдучик, флейтисти Юрій Коханий та Ірина Гайдучик, бандуристи Софія Бучко і Ангеліна Сушик, вокальні дуети родини П’явок та студії Аліни Ільчук.

Також успішно виступили піаністка Орися Савчук, яка виконала твір свого учителя Юрія Гелетюка „Подільську фантазію“, і маленька Настя Кохана, яка заспівала українську народну пісню „Се наша хата“.

Про гарну залю подбала голова товариства д-р Любов Йова.

Окремі нагороди, оголошені раніше в газеті „Діяспора“, були дані за виконання лемківської народної мелодії С. Соколович, та за виконання твору українського композитора на бандурі – А. Сушик. Дует сестер А. та Д. Сушиків гарно виконав „Колискову“ і отримав нагороду за виконання української обрядової пісні.

У складі журі були член Спілки композиторів України Юрій Олійник, Л. Йова, Галина Лорчак.

Під час фестивалю відбувся також конкурс малюнку на тему „Українські музичні інструменти“, який провела професійна художниця Маргарита Чаплінська. Нагороджені у молодшій категорії Ксеня Кузьо, Таня Барз, Мелянія Кузьо, у середній категорії – Марія Грабовська, Софія Шевчик, Д. Сушик, у старшій – Яків Велиган, Юрій Коханий, Микола Настин.

Суддями були Народний художник України, автор проєктів українських грошей Василь Лопата та учитель Школи Українознавства Дана Домашук.

Наступний фестиваль відбудеться наприкінці травня 2012 року.

Марта Оленюк

Старші учасники Фестивалю української музики в Сакраменто.

Пам’яті співзасновника закарпатської школи живопису

Микола Мушинка

УЖГОРОД, Закарпатська область. – Майже 100 художників, дослідників та цінителів образотворчого мистецтва з різних регіонів України та „близького замежжя” зібралася 13-14 травня на туристичній оселі „Золота гора” біля Ужгороду, щоб вшанувати пам’ять співзасновника закарпатської живописної школи Адальберта Ерделі (1891-1955). Половина з них виступила з науковими доповідями.

Міжнародна науково-практична конференція під назвою „Ерделіївські читання” розпочалася ювілейною виставкою творів А. Ерделі в Закарпатському художньому музеї ім. Йосипа Бокшая. Після огляду виставки учасники прийшли на ужгородський цвинтар „Кальварія”, де біля могили художника було відслужено Панахиду.

Конференцію відкрив ректор Закарпатського художнього інституту Іван Небесник. З вітальними словами до учасників звернулися голова Закарпатської обласної державної адміністрації Олександр Ледида, президент Академії мистецтва України Андрій Чебикін та ректор Львівської академії мистецтв Андрій Бокотей.

І. Небесник виголосив головну доповідь – про мюнхенський період життя і творчости А. Ерделі (1922-1926). Про паризький період художника (1929-1931) розповів Михайло Сирохман. Обидві доповіді були побудовані, в основному, на матеріялах рукописних щоденників художника. На конференції прозвучали й доповіді про актуальні проблеми закарпатського та загальноукраїнського мистецтва.

(Закінчення на стор. 19)

Учасники Ерделіївських читань біля Мукачівського замку.

НОВІ ВИДАННЯ

„Криничка“ для дітей та юнацтва

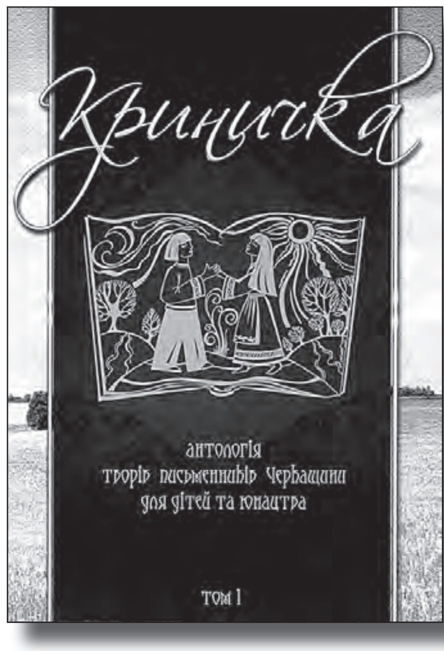
„Криничка“. Антологія творів письменників Черкащини для дітей та юнацтва“. У двох томах. Автор-упорядник Валентина Коваленко. Черкаси. Видавець Ю. Чабаненко, 2009. 424 і 390 стор.

Незвичність антології творів для дітей та юнацтва „Криничка“ полягає у реґіональності видання. Юні читачі, як правило, з шкільної лави обізнані з клясиками української літератури. Але далеко не всі з них знають, які саме письменники походять з їхнього краю. Ще менше знають вони про літераторів-земляків молодших поколінь та їхні твори. Тому проєкт ініціятора альманаху, професора Черкаського педагогічного університету ім. Богдана Хмельницького д-ра Володимира Поліщука (сім років тому він видав подібний альманах „Гілочка“) і виконавиці – вчительки-поетеси Валентини Коваленко вартий наслідування і в інших областях України.

До антології увійшли в хронологічному порядку твори близько 150 авторів, які жили і творили впродовж двох останніх століть. Збірку починають твори Петра Гулака-Артемовського, Тараса Шевченка, Івана Нечуя-Левицького, Михайла Старицького, продовжила її творча спадщина „неоклясиків“ – поетів з Черкащини Михайла Драй-Хмари, Павла Филиповича, Тодося Осьмачки, Андрія Чужого (Сторожука), Олекси Влизька, Олени Журливої (Котової), Степана Бена (Бендюженка), далі вміщено твори Докії Гуменної, Лариси Письменної, Максима Гаптара, інших їхніх ровесників. 1960-ті роки представлені творами В. Симоненка, Василя Захарченка, Миколи Шапошника (засновника гурту авторської козацької пісні „Козак Мамай: брати-січовики“) та інших.

Другий том антології доповнили, крім творів Сергія Носаня, Григорія Білоуса, Петра Линовицького, Наталі Віргуш, Людмили Тараненко, Віри Оберемок та інших відомих в Україні літераторів, твори молодших віком авторів, зокрема поезії Володимира Даника, Василя Пахаренка, Марини Павленко та інших.

Свій відгук на антологію надіслала з Франції поетеса Наталя Замулко-Дюбуше, теж представлена у книзі: „Відкривати, шукати таланти, допомагати їм – це чисто

слов'янський підхід, і він існує в Україні, чим я дуже горджуся. Тож радіймо цій горизонталі, що маємо таких сподвижників, як Володимир Поліщук, Валентина Коваленко, які здатні піднімати нові пласти нашої культури і зберігати скарби її у виданнях, де зафіксований літературний процес, що відбувся у нашому краї.

Тримаючи „Криничку“ в руках, неначе знову побувала вдома, зустрілася з усіма моїми колеґами. Адже творчі люди, несучи поперед себе дитину свого таланту, все ж залишаються людьми з своїми особливими рисами. Такими їх і згадую, зокрема покійного Федіра Моргуна, який плакав, читаючи нам свої вірші; Людмилу Тараненко з набутою вже високою технікою; Наталю Віргуш; Валю Кузьменко – чорнявку з Моринець, талановиту в усьому, як художниця, поетеса, піснярка, жінка, мама і бабуся в одному образі; красеня Сергія Носаня з пронизливими очима, непересічного, не дуже слухняного, з великим почуттям гумору; мою дорогу Майю Фролову, яка, починаючи з моїх 16 років, з моменту перших публікацій, не спускає з мене серйозного погляду старшого майстра; Василя Захарченка – найскромнішу людину, найталановитішого в прозі, такій образній і живій, що не можна напитися його словом.

Не забула Валентина Коваленко і літераторів, що виїхали за кордон – Левка Хмельковського, поета Марка Вейцмана. Всі вони зринули у спогадах завдяки антології в коричнево-золотавій обкладинці кольору настояного меду з квітів рідної землі, що запивається чистою водою з холодноярських джерел“.

З питання придбання антології можна звернутися до видавця Юлії Чабаненко на адресу: вул. Остапа Дашкевича, 39, Черкаси, 18000 Ukraine. Електронна адреса: office@2upost.com.

Левко Хмельковський

У справі придбання книжки

Уже декілька читачів, відгукуючись на публікацію до 10-річчя смерти нашої товаришки-журналістки Людмили Волянської („Свобода“ з 17 червня, ч. 24), попросили подати інформації щодо того, як можна придбати згадану у тій публікації книжку Л. Волянської „Публіцистика“.

Повідомляємо: для цього треба надіслати чек на 30 дол. на адресу Богданни Волянської: Donna Wolansky, 406 River Road, Bogota, N.J., 17603-1065 (тел.: 201-498-0863).

Редакція „Свободи“

Презентовано книгу про отамана повстанців

ВІННИЦЯ. – 23 червня у переповненій залі кінотеатру „Родина“, що в центрі міста, на засіданні історичного клюбу „Холодний Яр“ відбулася перша презентація книжки Романа Коваля „Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею“ . В цей же вечір вінничани побачили фільм Р. Коваля та Олександра Домбровського „Отамани Холодного Яру“ (Телерадіокомпанія „Культура“, 2010). Звучали пісні доби визвольної боротьби у виконанні кобзаря Тараса Силенка.

У дослідженні розповідається про Михайла Гаврилка – скульптора, художника, поета, творця і чотаря Українських Січових Стрільців, повстанського отамана. Його доля тісно пов'язана з долею українців Австро-Угорщини та Російської імперії, адже в історію він увійшов не тільки як мистець, а й як організатор війська – Українських Січових Стрільців і Сірої дивізії Армії Української Народної Республіки.

М. Гаврилко увічнив образ Тараса Шевченка у погруддях, пам'ятниках, барельєфах, горельєфах, портретах, плакетках, медальйонах та у слові. З словом Т. Шевченка полтавський козак пішов у бій проти Російської імперії, громадянином якої був, бо вона поневолила його Батьківщину.

Про М. Гаврилка хотів написати повість Юрій Липа, але трагічна смерть стала на перешкоді здійсненню плянів. Книга Р. Коваля є спробою втілити мрію Ю. Липи, який вважав, що широке полотно пригод М. Гаврилка „викликало би більше цікавости, як не один західньоевропейський динамічний роман“.

Життя М. Гаврилка завершилось трагічно – восени 1920 року на станції Полтава більшовики спалили його живим у горнилі льокомотива.

Книга Р. Коваля має 472 стор. кольорового друку. У ній вміщено понад 600 листівок і фотографій, більшість з яких оприлюднюється вперше. В додатках до книги – близько 100 документів, більшість з яких також вперше вводиться в науковий обіг.

Анатолій Сазанський

Берестецька...

(Закінчення зі стор. 17)

татар на чолі з ханом Гіреєм III, який у вирішальну мить зрадив Б. Хмельницького. Берестецька битва завершилася перемогою польського війська.

26 червня постала інсценізація відомих історичних подій на території Національного музею-заповідника „Поле Берестецької битви“. У військовій реконструкції битви взяли участь близько 200 осіб з військово-історичних клюбів України, Польщі, Чехії, Білорусі.

Маріюш Стомінський, учасник Польського стрілецького братства, сказав: „Важливо, аби на цій історії ми вчилися жити мирно, дружно, поважати один одного та розуміти, що велич народу визначає не сила зброї, а сила духу“.

Історичній реконструкції битви передувала поминальна молитва, яка пройшла за участю Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Євген Цимбалюк

Пам'яті...

(Закінчення зі стор. 18)

Автор цих рядків розповів про чеського ґітариста, композитора та художнього фотографа Степана Рака (лавреата премії ЮНЕСКО), який лише недавно довідався, що його батьки – закарпатські русини-українці.

Працівниця Музею Енді Варгола в Меджилабірцях на Пряшівщині Данієла Капральова розповіла про нововиявлені твори Войтєха Борецького з 1930-1947 років, а заступниця директора Земплинського музею в Михайлівцях у Словаччині Данієла Барнова представила публіці художню творчість французько-угорського художника-імпресіоніста Теодора Йосифа Мусона, який жив, творив та умер у Словаччині. Обидві доповідачки ілюстрували свої доповіді відеорепродукціями картин.

Значне зацікавлення серед учасників викликала доповідь оломоуцького дослідника Франтішка Гібла про малознаний плякат всесвітньовідомого чеського сецесійного живописця Альфонса Мухи, присвячений голодові в Росії, Україні та Криму в 1922-1923 роках, та про цикл з 20 картин А. Мухи „Слов'янська епопея“ (1910-1928).

Краківський мистецтвознавець Богуш Сальвінський розглянув сучасний стан Краківської академії мистецтв, в якій навчалося кілька відомих українських художників (Михайло Бойчук, Олекса Новаківський, Осип Курилас, Іван Кавка, Степан Ярмовський, Теофіл Копистянський, Олександер Котсіс та інші).

Крім згадуваних вже головних доповідей про А. Ерделі ужгородські доповідачі розповіли про невідомі сторінки життя і творчости Івана Югасевича, Йосифа Бокшая, Івана Ілька, Золтана Баконія, вишивальницю Ірину Боднар, про герби та печатки родини Другетів, міжнародні пленери на Закарпатті, закарпатське різьбярство, пейзажний живопис Закарпаття, ляндшафтне мистецтво тощо.

Кільканадцять доповідачів прибуло на „Ерделіївські читання“ зі Львова. Зокрема цікавим був виступ Ярослава Кравченка про новознайдені твори М. Бойчука, збережені в художній спадщині Ярослави Музики, яка після розстрілу художника і фізичного нищення його творів замурувала картини в стіну й відкрила їх лише після реабілітації М. Бойчука.

Шестичленну групу київських мистецтвознавців очолював згадуваний вже президент АМУ А. Чебикін. Відрадним був факт, що серед доповідачів переважали молоді дослідники мистецтва: працівники музеїв, ґалерій та аспіранти.

Всі доповіді буде опубліковано в другому випуску новозаснованого „Наукового вісника Закарпатського художнього інституту“. Перший випуск цього видання містить матеріяли минулорічних „Ерделіївських читань“.

Завершилася конференція екскурсією до старовинного Мукачівського замку.

СПОРТ

Закінчили сезон дружини копаного м'яча „Чорноморської Січі"

„Чорноморська Січ" – „Айкон" СК	– 2:1
„Чорноморська Січ" – ФК „Форт"	– 1:2

Двома змаганнями перша дружина „Чорноморської Січі" закінчила сезон 2010-2011 років в супердивізії „Гарден Стейт Сакер Ліґи" Ню-Джерзі.

Протягом першої половини сезону, коли ще не бракувало площ копаного м'яча у північній частині Ню-Джерзі, дружина могла без перешкод винаймати площу, „січовики" здобули ряд перемог і посіли місце в першій п'ятірці дивізії.

Ситуація з площами копаного м'яча значно ускладнилася на початку весняної частини сезону, коли дружина втратила довголітню можливість винаймати площі. Ігри почали відбуватися вечорами при електричному освітленні. У них через різні перешкоди часто не могли брати участи деякі провідні футболісти. Це стало основною причиною ряду поразок, через які „січовики" не осягнули бажаного місця, щоб брати участь в кінцевих змаганнях (плей-оф) чемпіонату супер-дивізії.

12 червня „Ч. Січ" провела змагання на виїзді з польським клюбом „Айкон", в яких перемогла з рахунком – 2:1. Ґолі здобули Данило Левицький і Анатолій Сен.

В чергових змаганнях з футбольним клюбом „Форт" 26 червня увечорі, при електричному освітленні, на стадіоні ветеранів в Парсипані, українські футболісти зазнали поразки з вислідом – 1:2. Суперники забили переможного ґоля при висліді – 1:1 за дві хвилини перед фінальним свистком судді. Єдиного ґоля сезону здобув один з провідних снайперів дружини Д. Левицький.

Крім нього, протягом сезону в складі дружини виступали Олександер МакДоналд, Андрій Панас, Андрій Кудрик, Андрій Мандзій, Степан Колодій, Марко Гординський, Петро Касіяненко, Дмитро Терещук, Микола Куцина, А. Сен, Роман Табачук, Лесик Миськів, Антін Данес, Олександер Єрмоленко.

Тепер „Ч. Січ" посідає з здобутими 25 точками сьоме місце серед 11 учасників в супер-дивізії. Ряд дружин супер-дивізії мають провести ще по кілька змагань.

Підсумок змагань юнацьких дружин

Дружина 16-річних гравців копаного м'яча здобула звання чемпіона своєї вікової групи та чашу молодших юнаків Ню-Джерзі і провела кілька більших турнірів копаного м'яча, в тому числі щорічний традиційний турнір Українського спортового осередку „Тризуб", в Горшамі, Пенсильванія. Головний тренер дружини – Роберт Кортел.

14-річні гравці виступали у своїй віковій групі в Моріс Кавнті Сакер Молодіжній лізі і у своїй віковій групі з шести дружин здобули титул віце-чемпіонів. Тренер дружини – Матей Ділені, опікунка – Розмері Андріян.

12-річні гравці теж виступали у своїй віковій дивізії з шести дружин, але не мали щастя і в кількох ключових змаганнях зазнали поразок. Сезон вони закінчили на п'ятому місці. Провідник і тренер дружини – Теодор Боднар.

24 липня відкривається літня Спортова школа „Ч. Січі"

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – 24 липня на Союзівці відкривається 42-га літня Спортова школа „Чорноморської Січі". Уже зареєстровано понад 50 юначок і юнаків з різних штатів Америки. Оскільки адміністрація школи отримує численні телефонічні запити, чи ще можна реєструвати юнацтво, інформуємо, що можна ще зголошувати юначок і юнаків у віці від шести до 17 років. Аплікації є на сторінці інтенету: www.soyuzivka.com.

В програмі вишколу: копаний м'яч, відбиванка, теніс і плавання. У негоду юнацтво братиме участь в культурно-освітніх програмах.

Спортова школа „Чорноморської Січі" 30 років тому була визнана проводом Української Спортової Централі Америки і Канади як зразкова після того, як її внесли в списки американських літніх спортових таборів американські спортові журнали і спеціялізовані видання.

Омелян Твардовський

Боксер Володимир Кличко переміг британця Дейвида Гея

ҐАМБУРҐ. – Український боксер Володимир Кличко, який вже мав титул чемпіона світу за версіями WBO, IBF, IBO та IBC, додав собі ще й титул найсильнішого за версією WBA, коли 2 липня переміг британця Дейвида Гея.

Володимир Кличко

Бій розпочався за трохи несподіваним сценарієм. Більшість експертів пророкувала, що Д. Гей відразу піде на штурм, натомість обидва суперники доволі обережно випробовували один іншого. Другий равнд був продовженням першого, хіба-що В. Кличко під кінець провів першу непогану атаку.

В 11-му равнді після чергового падіння Д. Гея суддя відкрив рахунок, фіксуючи нокдавн. Британець спробував щось організувати в останньому равнді, але це була агонія – В. Кличко повністю контролював ситуацію і на кожний удар опонента відповідав своїм, не менш потужним. Усі три судді віддали перемогу В. Кличкові.

Брати Клички зібрали у себе всі найпочесніші пояси чемпіонів світу. Вони йшли до цього 15 років. Після бою британець привітав В. Кличка та сказав, що тепер зробить перерву та обміркує свої подальші пляни. Раніше від плянував піти з боксу після свого 31-го дня народження у жовтні.

Обидва боксери отримають по 16 млн. дол. *(„Чемпіон", Бі-Бі-Сі)*

28 грудня 2010 р.відійшла у вічність наша дорога МАМА і БАБЦЯ

св. п.

КАТЕРИНА ІВАНИЦЬКА

Рідних, знайомих і приятелів просимо прибути на поховання праху 30 липня 2011 р. о годині 10 ранку в Українській православній церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Діти: ЛЕСИК, ОКСАНА і ЛЕСЯ з родинами.

ПОДЯКА

В першу болючу річницю смерти нашого дорогого і незабутнього мужа, батька, дідуся „Дуся”

св. п. Богдана А. Андрушкова (Bohdan A. Andrushkiw)

Народився 10 травня 1933 р. в Україні - помер 19 липня 2010 р. на 77 році життя.
Батьки: д-р Осип Андрушків і мґр Софія з Ковальчуків Андрушків.

В часи Другої Світової Війни родина була змушена покидати рідні землі і з малими дітьми - Богданом та Романом податися на Захід через країни Східньої Европи та опинилися в Карлсфельді, таборі біженців в 1946 р. Звідти переїхали до табору Міттенвальд в 1947 р., де існували вже українські установи, серед них гімназія, до якої ходив Богдан і де закінчив п’яту гімназійну клясу. В 1949 р. родина емігрувала до Філядельфії, США, а опісля до Нюарку, Н. Дж., де батько д-р. Осип Андрушків отримав працю професора математики в Сітон Гол університеті. Богдан вступив до South Side High School і отримав стипендію до університету Cooper Union в Ню-Йорку, який успішно закінчив у 1955 р., отримавши диплом інженера механіка. Розпочав працю в Chrysler Corporation та в Chrysler Institute закінчив Master in Automotive Engineering в 1957 р. Працював у відділі проєктування трансмісії та за свою працю отримав різні грамоти та нагороди. В 1970 р. закінчив Master of Business Administration у Wayne State University. Одружився з Вірою Лащик в 1965 р. Вони мають дві доні: Христинку та Оксанку Волощук з мужем Грицем і двох внуків Марка і Матейка.

Остаточно пішов на пенсію в 2005 р., працюючи в Daimler Chrysler Corporation майже 50 років. Брав активну участь в Пласті, був юнацьким виховником та одним із засновників куреня „Сіроманців.” Активно включався в громадське життя Детройту: в Т-ві Інженерів був довголітнім активним членом, займав різні функції у відділі та був його головою шість років. Відзначений грамотою члена-сеньйора ТУІА в 1985 р. за особливі заслуги в розбудові Т-ва Інженерів. Був членом Дирекції Кредитівки „Самопоміч” протягом 28 років, головою Дирекції шість років, містоголовою шість років та секретарем п’ять років. В тому періоді Кредитівка росла і дійшла до 50 мільйонів долярів в активах. Був членом Будівельного Комітету нового приміщення у Ворені та заплянував і здійснив пенсійний фонд для повно-стажних працівників Кредитівки. Був ентузіястом шахів, організував турніри для Українського Спортового Т-ва „Черник” та був неодноразово чемпіоном турнірів. Останніми роками був головою Дирекції Українсько-Американської Фундації, яка існує вже 94 роки. Покійний Богдан любив музику, грав на гітарі, на фортепіяні та акордеоні, любив подорожувати, та сприймав усе з унікальним йому гумором. Найважніше для нього була родина - завжди радів своїми донями та внуками. Залишив у глибокому смутку дружину, доньок, зятя, внуків, брата з родиною, племінників, ближчу і дальшу родину та багато друзів.

Родина сердечно дякує рідним, друзям та знайомим, які так численно з’їхалися прощати св. п. Богдана в останню мандрівку. Велике спасибі за підтримку, за молитви та Служби Божі, вислови співчуття, чудові квіти та щедрі пожертви в пам’ять св. п. Богдана.

Особливу подяку складаємо о. Маріо Дацишинові за відвідини та за відправлення Панахиди і похорону, Стефанові Феденкові та церковному хорові за зворушливе відспівання Панахиди та похорону.

Дякуємо всім друзям, які так тепло і зворушливо прощали пок. Богдана на Панахиді та тризні: інж. Любомир Липецький, довголітній товариш та редактор „Детройтських Новин”; інж. Богдан Кордуба, Станичний Пластової станиці Детройт; Нестор Шуст, Курінний 29 куреня УПС „Сіроманці”; інж. Наталка Левицька, Голова Т-ва Інженерів; Олег Каранець, Президент Фундації Українсько-Американського Центру.

На тризні, яку провадив довголітній друг та колеґа інж. Ігор Козак переплітавши різними споминами про покійного, прощали інж. Богдан Лісовський, Президент Кредитівки „Самопоміч”; інж. Любомир Гевко, голова НТШ; Михайло Шумило від Українського Спортового Т-ва „Черник”; Ліда Яхницька, Голова Детройтської Окружної Ради СУА; Doug Kaller, колеґа та співробітник Chrysler Corporation; Надія Комарницька-МакКоннелл, Президент Фундації Україна-США; д-р Міляс Лебедович, довголітній товариш та Мирося Стефанюк, довголітня товаришка.

Родина висловлює велике спасибі всім за щедрі та численні пожертви в пам’ять св. п. Богдана Андрушкова.

Пожертви на Служби Божі та Літургії склали: Р. і С. Андрушків, В. Андрушків, І. Біла, Л. Блюй, А. Богай, С. Брездень, Л. Фльорчук, К. і Д. Грега, Дж. і Г. Гришко, І. і Н. Ґавдяк, Л. і І. Кіналь, Б. Кручак, А. Куропась, д-р О. і В. Лаврин, О. Маланчук, П. і Г. Ониськів, В. і М. Панчак, Б. і Г. Прийма, Р. Смаль, Б. і Р. Тобіанські, А. і М. Томків, З. і Н. Василькевич, С. і Ю. Волощук, Родина Осиків, Демчуків, Родина Швачуків, Родина Верля.

Чудові квіти прислали: Родина Р. і Т. Куропасів; родина Яхницьких і Дяченків; Родина Човичів; Українська Мічіґанська Федеральна Копeратива “Самопоміч”; Пластова Станиця Детройт; Родина Качалів; А. і Д. Лащик; Родина А. і С. Титлів; T. & B. Kowalski; О. і С. Волощук; Л. Д. В. Починок; Т-во Українських Інженерів Америки – Детройт; Р., М. і М. Стефанюк; Л., Х., О. Липецький; О. і Н. Тарнавський з дітьми; Родина Андрушків; В. Русецкас і Дж. Генке; B.Bundt; Я. і Ш. Михалович; Т. Ґалло і М. Олексій; Л. Гамерська; В. Зінич і родина; Український Конґресовий Комітет Америки – Відділ Ню -Йорк; Родина Кохановських; R. & N. McConnell; Divisions of Kellogg.

Пожертви на церкву св. Йосафата в сумі 1,940 дол. склали: В. Андрушків, Р. і М. Бараник, І. і А. Бутрий, Г. і О. Волощук, М. Волощук, М. Витягловський, Б. і Л. Гайдукевич, Л. і Н. Гевко, д-р О. і Р. Городиські, М. і О. Заревич, Б. і Л. Казевич, Д. Касків, Л. Китаста, І. і З. Козак, D. & L. Kozak Letarte, Л. Колодчин, Я. Конопада, В. Кушнір, Л. і Х. Липецький, М. Наконечна, О. Папіж, д-р Б. і Х. Піхурко, А. і І. Петріна, Л. Прокоп, Е. і Л. Репета, К. Сеник, Р. Сеник, Г. і Р. Соболь, М. і Д. Савицький, Л. Таращук, Я. і М. Ткачук, Б. і О. Федорович, д-р М. і Б. Чабан, Ю. і З. Юрків.

Пожертви на Церкву Непорочного Зачаття та Українську Католицьку Школу Непорочного Зачаття в сумі 3,980 дол. склали: В. Андрушків, д-р Л. Балтарович з родиною, І. Біла, Б. і д-р А. Блюй, С. Брездень, З. Брездень, Ю. і З. Брездень, Г. і О. Волощук, М. і А. Воронович, Л. і Л. Вроблевські, Ф. Гавілей, В. і Л. Гнатюк, М. Григорчук, д-р Л. і д-р Л. Григорчук, Ґ. Ґавулич і д-р Н. Брездень, Е. Гарасимчук Ґ. і О. Ґудз, Б. і А. Ґалеано, І. і Х. Дяченко, А. і Д. Дужий, В. і Р. Дигдало, Ґ. і М. і М. Джакс, М. Зарицька Червійовська, О. і З. Захарій, І. і М. Іваницький, М. і М. Кальба, Д. Конюх, д-р М. і О. Конюх, І. і С. Король, М. Король Скальчук, д-р З. і Е. Коссак, Я. Коссак, д-р Г. Куций і М. Стасів, д-р М. Качан, D & E Kaller, М. Квітковська, М. Кізима, К. Кізима, В. Крива, д-р Ю. і д-р Х. Куций, Р. і Т. Куропась, Ю. і І. Ласка, М. і Н. Лаврин, М. і І. Лаврин, д-р П. Лазарчук і Х. Стасів, В. і Е. Левенець, П. і Н. Левицький, д-р Б. і С. Легета, Б. і М. Лісовський, М. і А. Лукасик, Р. і В. Максимович, Х. Марітчак і J. Defenbaugh, А. і І. Марітчак, Р. і Ю. Мазяк, Dr. M & N. Maddens, М. Мілянич, Д. Омецінська, П. і Г. Ониськів, О. Процик, Д. Ременюк, М. і Н. Рудницький, Н. Рихтицький, д-р Я. і Н. Савка, А. і З. Серафин, д-р Г. Соболь і д-р З. Ласка, K. Stone, А. і М. Татарський, Б. і Р. Тобіянські, Т-во Українських Інженерів Америки-Відділ Детройт, Українське Спортове Т-во “Черник”, д-р М. Фаріон і д-р Х. Ляш, Б. і Б. Федорак, О. Цєплий, Я. і Л. Цісарук, Л. Цісарук, М. і К. Чович, Л. Шаєнко, М. і А. Шаєнко, А. і Д. Шрубович, В. і Л. Щесюк, шановний Л. і Л. Яхницький, Х. Юзич.

Пожертви на Фундацію Україна-США (U.S.-Ukraine Foundation USUF) в сумі 4,665 дол. склали: д-р Р. і С Андрушків, В. Андрушків, П. і М. Андрушків, М. Бачинська, Е. Байко, І. і А. Біланюк, В. Воловодюк, Г. і О. Волощук, Д. і Д. Завадівський, Я. і Н. Заліпський, М. Коломаєць і Д. Яневський, І. і Н. Ґавдяк, В. Грушкевич Молл, Л. Юрків Ґулавська, В. і А. Горбаль, R.& N. Dregne, А. Івашко, О. і Р. Каранець, д-р А. і О. Кіпа, А. і Х. Козак, І. і А. Козак, Я. і Х. Козак, Л. і О. Крушельницький, д-р Х. Кузьмович, д-р М. і З. Лебедович, І. Лісікевич, д-р П. і Т. Лісовський, І. Лончина, Н. Лончина, Р. Лось, Б. і І. Лукасик, А. і К. Марітчак III, О. і А. Мацілинський, І. і О. Марущак, Г. Миколенко, Д. і Н. Миколенко, І. Мокра, М. Перейма, М. Пікас, д-р О. Попович, Н. Пурнелл, Х. Соневицька, З. і О. Стельмах, І. і Ш. Шаєнко, А. Титла і С. Лащик Титла, Ю. і Х. Фединський, д-р Ю. і Р. Фіґач, М. Цяпа, М. Циган, д-р І. і Р. Швачук, Ю. і З. Юрків, Е. і С. Юрків.

Пожертви на Допомогу Семинаристам в Україні в сумі 555 дол. склали: В. Андрушків, Л. і Дж. Цьонка, З. Кларк, Дж. і Дж. Дикий, д-р П. і І. Джуль, С. і А. Феденко, В. і Х. Гнатчук, М. і д-р Л. Качмар, Т. Петрина, М. і І. Шумило, Н.Н.

Пожертви на Фундацію Українсько-Американського Центру (Ukrainian American Center Foundation UACF) в сумі 520 дол. склали: В. Андрушків, Е. і Л. Болде, Н. Віхар, Г. і О. Волощук, О. і Р. Делла Кава, О. і Р. Каранець, В. і Дж. Марфей, Dr. M. & D. Murphy, О. Сенів, О. Соловій, Ю. і О. Тарнавські, І. Тарнавська, Л. Тарнавська.

Пожертви на „Пластовий Шлях” в сумі 2,350 дол. склали: 29–ий кур. УПС „Сіроманці” - 1,850 дол. (Р. Андрушків, Я. Козак, Ю. Клюфас, Л. Романків, Н. Шуст, Б. Кордуба, М. Бабюк, Р. Канюка, Л. Онишкевич, Ю. Павлічко, А. Горняткевич, Ю. Годованець, Ю. Український); 500.00 дол. В. Андрушків, В. і К. Воловодюк, д-р Роман і Л. Гриців, д-р М. і Р. Ґудзяк, д-р Т. і О. Лісовські, Я. і Г. Оберишин, М. і Д. Яросевич.

Пожертви на Пластову Станицю в Детройті в сумі 350 дол. склали: В. Андрушків, д-р М. Балтарович і д-р О. Дубровський, д-р М. і Р. Балтарович, А. Перекліта і д-р К. Козак, З. і В. Захаріясевич.

Пожертву на Пластовий табір „Сокіл” в Україні в сумі 100 дол. склали - д-р О. і А. Гаврилюк.
Пожертву на U-CARE в сумі 100 дол. склали - Р. і М. Стефанюк.
Пожертви на Детройтські Новини в сумі 70 дол. склали - В. Андрушків, К. Ткачук.
Пожертву на журнал „Наше Життя” в сумі 50 дол. склали - Союзянки СУА 96 відділу ім. Алли Горської.
Пожертву на Neil Samuel Ghiso Foundation в сумі 50 дол. склала Л. Витвицька-Ґісо.
Пожертви на American Cancer Society в сумі 480 дол. склали: В. Андрушків, Х. Андрушків, M. T. Gatti, д-р Т. Оберишин, Г. і О. Волощук.

Хай Господь Бог благословить Вас за Вашу доброзичливість та жертвенність.
Щиро вдячні - Віра Андрушків, Христинка Андрушків, Оксанка і Гриць Волощук із синами Марком і Матейком.

В першу болючу річницю смерти св. п. Богдана Андрушкова Служби Божі будуть відправлені в:

Церкві св. Йосафата у Ворені, Мішиґан в суботу, 16 липня 2011 р. о год. 9-ій ранку і у вівторок,19 липня 2011 р. о год. 8-ій ранку
Церкві св. Івана Хрестителя в Гантері у вівторок, 19 липня 2011 р. о год. 9-ій ранку.

Студенти Міттенвальдської гімназії діляться сумною вісткою **з усіма друзями гімназистами та з українською громадою,**

що 16 червня 2011 року

відійшов у Божу вічність

Наш Останній Професор

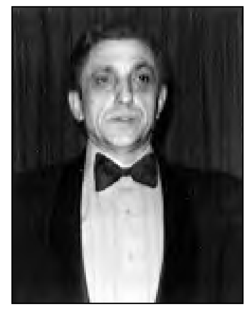
св. п.

Професор
Роман Ракочий

Дружині пані Ярославі,
синові інж. Романові Ракочому з родиною
та доні Ареті Крушельницькій з родиною
складаємо наші глибокі співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

Ділимося безмежним горем,
що 14 червня 2011 р. відійшов від
нас, заснувши вічним сном,
наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ і ВУЙКО

св. п.
БОГДАН САВЧУК

ПАНАХИДА була відправлена 17 червня 2011 р. в Humiston Funeral Home, Kerhonkson, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 18 червня 2011 р. в церкві св. Тройці, Кергонксон, Н. Й. Служили о. парох Володимир Пісо і о. Юрій Базилевський, приятель родини. Похований на цвинтарі Pine Bush в Кергонксоні, Н. Й. біля своєї любимої донечки Сяні.

Богдан був художником. Це була ціль його життя. Закінчив School of Visual Arts. Його праці були виставлені в Minnesota University, у спільних виставках в Канаді і ґалерії ОМУА, яка знаходилася в домі Державницького Фронту, де він був основником і господарем ґалерії та пильно виконував обов'язки секретаря організації ОМУА, а також в банку Morgan Chese, де він працював протягом 30 років.

Залишив у смутку:

дружину	– Надю
доню	– Талю з мужем Андрієм
внучок	– Алану і Ніки
внука	– Андрія
брата	– Зеня з дружиною Олею
сестер	– Олю Лонкевич
	– Орисю Синишин
кузина	– Джорджа з дружиною Pat і дітьми
племінника	– Бориса Лонкевича з дружиною Христею і дітьми Аріяною і Дамяном, Нікі і Зорієл, Колю і Олену з синами Андрієм і Павлусем в Україні
племінниць	– Роксоляну і Дриз
	– Наталку і Крис
	– Христю і Браєна з дітьми Христіяном і Теодорою
близьких рідних	– Мирослава Шміґеля з дружиною Надею і дітьми Христею з чоловіком Патриком, Петра і Сузан, – Ляю Костик Дутка.

Спи спокійно вічним сном!

В одинадцяту річницю відходу
на вічний спочинок нашої найдорожчої
мами, бабусі і тети

св. п.
ЗЕНОВІЇ НИКИФОРУК

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ
будуть відправлені 14 липня 2011 р.
у:

- **Церкві св. Юрія – Ню-Йорк.**
- **Соборі св. Юрія – Львів.**
- **Церкві Успіння св. Богородиці- Городенка.**
- **Катедральному Соборі св. Воскресіння – Івано-Франківськ.**
- **Соборі св. Софії – Рим.**
- **Базиліці св. Петра – Ватикан.**
- **Церкві свв. Володимира і Ольги – Чикаґо.**
- **Церкві св. Миколая – Винніпеґ.**
- **Катедрі св. Володимира – Стамфорд.**
- **Церкві св. Андрея – Гамтонбурґ.**

Просимо о молитви .

Родина

„З духами спочилих праведників
душу раба Твого, Спасе,
упокой і прийми його до блаженного життя
коло Тебе, Чоловіколюбче".

Оповиті смутком і жалем просимо рідних, приятелів
і знайомих помолитись за спокій душі нашого
дорогого Мужа, Батька і Дідуся

св. п.
ТАРАСА ВОЛОДИМИРА ЧМОЛИ

нар. 1-25-1922 + 6-29-2011
уродженця Яворова, жителя Дрогобича і Buffalo, NY.

дружина	– ІРИНА
донька	– ЗОРЯНА з мужем д-р АНДРІЄМ ЛЯТИШЕВСЬКИМ
син	– ОЛЕГ з дружиною АННОЮ
внуки	– ЮРІЙ і ІВАН ЧМОЛА
шваґрова	– ЛАРИСА ЛЯЩУК
братова	– ОЛЬГА ЧМОЛА
племінниця	– ОЛЕНКА з мужем JAMES MAY
племінник	– БОГДАН ЧМОЛА з дружиною ЛІЗОЮ і дітьми АНДРІЄМ, МИКОЛОЮ і НАТАЛКОЮ
родичка	– КЛАВДІЯ МОКРОУС з родиною

Вічна Йому пам'ять!

Бажаючі можуть зложити пожертви в пам'ять покійного Тараса на відбудову Пластової оселі „Сокіл" в Україні з нагоди 70-ої річниці смерти співосновника Пласту Івана Чмоли на слідуючу адресу:

Orest Hawryluk, MD
321 Linden Dr.
Elkins Park, PA 19027

Організатор –
Українська Народна Фундація
UNF
Фестиваль Української Культури
5-ий
15-17 липня 2011
Special Sponsor
SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union
Народна артистка України
Kerhonkson, New York
Марія Бурмака
Хор "Думка", Ню Йорк
"Гармонія", Пітсбурґ
Спеціяльні гості
Стефанія Довгань
Василь Попадюк
"Дзвін", Філядельфія
музика * танці * спів * смачні традиційні страви * ярмарок і багато більше...
Забави – в п`ятницю і в суботу
"Село", Канада
AeroSvit
UKRAINIAN AIRLINES
Оркестри – "Клопіт"! "Світанок"!
зголошення до ярмарку- 203-274-5579
heritageuki@optonline.net
Школа танцю ім. Роми Прийми Богачевської
Soyuzivka
for all seasons
www.SOYUZIVKA.com
216 Foordmore Rd.
Kerhonkson, NY
(845) 626-5641
За додатковам и кімнатами- 1-8888-9HUDSON
HUDSON VALLEY